Vgad. 9 2 e

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ
ΙΠΠΕΙΣ.

ARISTOPHANIS
EQVITES.

OXONIÆ EXCVDEBAT
IOSEPHVS BARNESIVS
CIↃ. IↃ. XCIII.

713

MVSEVM
BRITAN
NICVM

ΤΠΟΘΕΣΙΣ ΙΠΠΕΩΝ ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΤΣ.

ΑΡΑΓΕΙ τινὰ Κλέωνα τὸν καλούμενον Παφλαγόνα, καὶ ἔτι Συρσοπώλην πικρότατα καὶ ἐδίσυλά πως τὰ κοινὰ χρήματα ἐν βαλλομισμοῖς διαφορουῦτ' ἐρρωμένως ἀλλαντοπώλιν, εὐθέως σκατοφάγον πειθόντα ἐμβάδας σωὶ ἱππεῦσι τισὶ ἐν χορῷ παρῦσι τῇ τ' πραγμάτων ἀρχῇ. Κλέωνός τ' ἐν μέσῳ καπηγορεῖ. ἐγένετο τοῦτο. ἐξέπεσεν ὁ Κλέων παγκάκως. ὁ σκατοφάγος ἔτυχε πρεσβείας καλῆς. Ἐδιδάχθη τὸ δρᾶμα ὅτε Στρατοκλέους ἄρχοντος δημοσίᾳ εἰς λήναια δι' αὐτῦ Ἀριστοφάνους. πρῶτος ἐνίκα. δεύτερος Κρατῖνος, σατύροις Πυτίνης Ἀρισταμένῃ, ὑποφύγοις. Ἰσθμοι, ὅτι εἰς. Δ. μέρη δίηρηται ὁ δῆμος τ' Ἀθηναίων, εἰς πεντακοσιομεδίμνους, εἰς ἱππέας, εἰς ζευγίτας, καὶ εἰς θῆτας.

Τέλος τ' ὑποθέσεως.

ΤΑ ΤΟΤ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

Δημοδίκης.
Ἀγοραίκριτος ὁ καὶ ἀλλαντοπώλης.
Κλέων.
Νικίας
Χορὸς ἱππέων.
Δῆμος.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΙΠΠΕΙΣ.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ ΠΡΟΛΟΓΙΣΕΙ.

ΠΑΤΤΑΤΑΙΑΣ τῶν κακῶν ἰατρικῆς:
Καλῶς Παφλαγόνα τὸν νεόπλουτον κακὸν
Αὐτοῖσι βουλαῖς ἀπολέσασ' ὁ δῆμος.
Ἐξ οὗ γὰρ εἰσήρρησεν εἰς τὴν ὀπλίαν
Πλησιάζει ἀεὶ φροντίζεται τοῖς οἰκέταις.

Νι. Κάκιστα δῆθ', οὗτός γε φροῦδος Παφλαγόνων
Αὐτοῖσι διαβολαῖς. Δη. ὦ κακόδαιμον, πῶς ἔχεις;
Νι. Κακῶς κατάρᾳ σύ. Δη. δεῦρό νυν φέρε δῆτ', ἵνα
Ξυναυλίαν κλαύσωμαι ὀλυμπιονόμον.
Μὺ μῦ, μὺ μῦ, μὺ μῦ, μὺ μῦ, μὺ μῦ, μὺ μῦ, μὺ μῦ.
Τί κινυρόμεθ' ἄλλως; οὐκ ἐχρῆν ζητεῖν πινὰ
Σωτηρίαν νῷν, ἀλλὰ μὴ κλάειν ἔτι;
Νι. Τίς οὖν γένοιτ' ἄν; λέγε σύ. Δη. σὺ μὲν οὖν μοι λέγε,
Ἵνα μὴ μάχωμαι. Νι. μὰ τὸν Ἀπόλλω γὼ μὲν οὔ.
Ἀλλ' εἰπὲ θαρρῶν, εἶτα κἀγώ σοι φράσω.
Δη. Πῶς ἂν σύ μοι λέξειας ἃ μὲ χρὴ λέγειν;
Νι. Ἀλλ' οὐκ ἔνι μοι τὼ φρένε, πῶς ἂν οὖν ποτε

Εἶπον μ' ἂν αὐτὸ δῆτα κομψότερον δικῶς;

Δη. Μή μοι γε μή μοι, μὴ δίαπερδικίσῃς:
Ἀλλ' ἐνεγκεῖν ἀπόκινον ἀπὸ τοῦ σκότου.

Νι. Λέγε δὴ μόλωμεν ξυνεχὲς ἢ δὶς ξυλλαβών.

Δι. Καὶ δὴ λέγω μόλωμι. Νι. ἐξόπισθέ νυν
Αὐτὸ φάθι τοῦ μόλωμι. Δη. αὐτό. Νι. πάνυ καλῶς
Ὡς τὸν δεξόμενος γ' ὦ τρέμα τοῦτον λέγει,
Τὸ μόλωμεν, εἶτα σ' αὐτὸ καταπάγων πυκνόν.

Δη. Μόλωμεν αὐτό, μόλωμι αὐτο μολῶμι. Νι. ἦν
Οὐχ ἡδύ; Δη. νὴ δία: πλαύγε σεί τῷ δίγματε
Δέδοικα τυπτὶ τὸν δικαστόν. Νι. τί δαί;

Δη. Ὅτι τὸ δίγμα τοῦ δεξομένου ἀπέχεται.

Νι. Κράτιστα τοίνυν τῶν παόντων δὸς νφν,
Θεῶν ἰόντε τοῦτο τοῦτο πρὸς ζρέταν.

Δη. Ποῖον ζρετὴν ταν; ἑτεδὴ γὰρ δεινούς;

Νι. Εἰσὶ. Δη. τοὶφ χρώμενος τεχνηρίφ.

Νι. Ὅτι δὴ δοῖσιν ἐχθρὸς εἰμ' οὐκ εἰκότως.

Δη. Εὖ προσβιβάζεις μ', Νι. ἀλλ' ἑτέρα τοι σκεπτέον.

Δη. Βούλει τὸ πρᾶγμα τοῖς δικασταῖσι φράσω;

Νι. Οὐχεῖσιν: ἐγὼ αὐτὸς παιδιτήσωμαι,
Ἐπίδηλον ἡμῖν τοῖς προσώποισι ποιεῖν,
Ἢν τοῖς ἔπεσι χαιρωσιν ἢ τοῖς πράγμασι.

Δη. Λέγοιμ' ἂν ἤδη. νῷν δὲ δεσπότης
Ἀγροῖκος ὀργίλος, κυαμοτρώξ, ἀκρόχολος,
Δῆμος πυκνίτης, δύσκολον γερόντιον,
Ἰπόκωφον. οὗτος τῇ πρεσβυτέρᾳ νουμηνίᾳ
Ἐπείατο δοῦλον, Συρροσυρίων Παφλαγόνα,
Παντοδαπὸν, καὶ διαβολώτατόν τινα,

Οὗτος καταγνὺς τ̃ γέροντ̃ τοῦ ἠθους,
Ο δυσσυκοφαντῶν, ὑποπτεύων τὸν δεσπότην
Ηκαλλ', ἐθῶπευ', ἐκολάκευ', ἐξηπάτα,
Κοσκυλμαλίοις ἄκροισι τοιαυτὶ λέγων.
Ω δῆμε, λύσαι μ' ἐρῶ τον ἐκδικάσας μίαν
Εὐθυ, ῥᾴδιον, ἔντεχνον, ἔχε τριέκολον,
Βούλει παραδῶσοι δόρπον; εἶτ' ἀναρπάσας
Οτι ἄντις ἡμῶν σκυλάσῃ τὸ δεσπότῃ,
Παφλαγὼν κεχάρεισαι τ̃το. κ' πρώην γ' ἐμοῦ
Μάζαν μεμαχότος ἐν πύλῳ Λακωνικῇ,
Παγυρρότατ' ἀπ' ὤπως ἀειδομένων, ὑφαρπάσας
Αὐτὸς παρέθηκε τὴν ὑπ' ἐμοῦ μεμαγμένην,
Ημᾶς δ' ἀπελαύνει, κ' οὐκ ἐᾷ τ̃ δεσπότῃ
Αλλον θεραπεύειν: ἀλλὰ βυρσίνῃ ἔχων
Δειπνοῦντ' ἐσῶς, ἀποσβεῖ τὰς ῥήτορας:
Αδῇ δὲ χρησμούς, εἰθ' ὁ γέρων Σιβυλλιᾷ.
Οδ' αὐτὸν ὡς ὁρᾷ μεμαχοαχότα,
Τέχνῃ πιτοίνῃ. τὰς γὰ ἔνδον ἀντίκρις
Ψὰψ ἢ δι' αὐλοῦ, κἄτα μαστιγούμεθα
Ημεῖς. Παφλαγὼν δὲ σκεψάμενον τὸν οἰκέτας,
Αἰτεῖ, παράπεμπει, δωροδοκεῖ, λέγων τάδε:
Ορᾷς τὸν τλᾶν δ' ἐμὲ μαστιγούμενον;
Εἰ μή μ' ἀναπείσῃτ', ἀποδανεῖσθε τήμερον,
Ημεῖς δὲ δ' δομεν. εἰ δὲ μή, πατούμενοι
Υπὸ τ̃ γέροντος, ὀκταπλάσιον χέζομεν:
Νῶν οὖν ἀνύσαντες φερώμεθ' ὦ γαθὲ,
Ποίαν ὁδὸν νῷ τρεπτέον, κ' πρός τινα.
Να. Κεφπ' ἐκείνῃ τῇ μόλωμεν ὦ γαθὲ.

Δη. Αλλ' οὐχ' οἷόντε τὸν παφλαγόν' οὐδ' ἂν λαθεῖν,
Εφορᾷ γὰρ αὐτὸς πάντ'. ἔχει γὰρ τὸ σκέλος,
Τὸ μὲν ἐν Πύλῳ, τόδ' ἕτερον ἐν τῇ Κνιδίᾳ·
Τοσοῦτος δ' αὐτὸ βῆμα διαβεβηκότος,
Ο φωκτὸς ὅτιν' αὐτὸ χεμὲ ἐν χάσμασιν·
Τῶν χειρῶν δ' αἱ πλοῖς· ὁ νοῦς δ' ἐν κλωπιδῶν.
Νι. Κεφαλὴν οὖν γῶν ἀποδαρεῖν, ἀλλὰ σκόπει,
Οπως ἂν ἀπιθάνωμεν ἀνδρικώτατα.
Δη. Πῶς δῆτα; πῶς γένοιτ' ἂν ἀνδρικώτατα;
Νι. Βέλτιστον ἡμῖν αἷμα ταύρειον πιεῖν,
Ο Θεμιστοκλέους γὰ δάνατος αἱρετώτερος.
Δη. Μὰ δί', ἀλλ' ἄκρατον οἶνον ἀγαθοῦ δαίμονος.
Ισως γὰρ ἂν χρησόν τι βουλευσόμεθα.
Νι. Ιλού γ' ἄκρατον. φρί ποτοῦ γοῦν ἐστίν;
Πῶς δ' ἂν μεθύων χρηστόν τι βουλεύσαιτ' ἀνήρ;
Δη. Αλλὰ τί; οὐ τες; χρωμοχυτρολήραιος εἶ.
Οἶνον σὺ τολμᾷς εἰς ἐπίνοιαν λοιδορεῖν;
Οἴνου γὰ εὕρεσις ἄντι πεφαλικωτέρου;
Ορᾷς; ὅταν πίνωσιν ἄνθρωποι, τότε
Πλουτοῦσι, διαπράττουσι, νικῶσι δίκας,
Εὐδαιμονοῦσιν, ὠφελοῦσι τοὺς φίλους.
Αλλ' ἐξένεγκε μοι ταχέως οἶνου χοᾶ,
Τὸν νοῦν ἵν' ἀρδω, κἀλέγω τί δεξιόν.
Νι. Οἴμοι, τί πεδ' ἡμᾶς ἐργάσει τῷ σῷ ποτῷ;
Δη. Αγαθὰ ἀλλ' ἔστιν', ἐγὼ δὲ καταλλαγήσομαι.
Ην γὰ μεθυσθῶ πάντα ταυτὶ καταπάσω,
Βουλευμάτων, κἀγνωμιδίων, κἀνοιδίων.
Νι. Ως εὐτυχῶς, ὅτ' οὐκ ἐλήφθην ἔνδοθεν

Κλέπτων ἢ οἶνον. Δη. εἰπέ μοι, Παφλαγὼν τί δρᾷ;
Νι. Επὶ πᾶσι λείξας ἠμύσατ' ὁ δάσκαλος,
Ρέγκει μεθύων ἐν ταῖσι δύρσεις, ὕπνιος.
Δη. Ἰδοὺ νυν ἄκρατον ἐγκέραξόν μοι πολύ.
Νι. Σπουδῇ λάζε δή, καὶ σῴζεις σὸν ἀγαθὸν δαίμονος,
Ἐλαχ' ἕλκε πίω ἢ δαίμονος ἢ Πραμνίου.
Δη. Ὦ δαῖμον ἀγαθέ, σὸν τὸ κέλευμ' οὐκ ἐμόν.
Νι. Εἶτ' ἀντιβολῶ, τί ὄζει; Δη. τὸν χρησμόν; ταχύ
Κλέψας ἔνεγκε ἢ Παφλαγόνος ἔνδοθεν,
Εως καθεύδῃ. Νι. ταῦτ' ἀτὰρ τῷ δαίμονος,
Δέδοικ' ὅπως μὴ τεύξομαι κακοδαίμονος.
Δη. Φέρε νυν ἐγὼ μαυτῷ περισκάψω ἢ χοᾶ,
Τὸν νοῦν ἵν' ἄρδω, κἀλέγω τί δεξιόν.
Νι. Ως μεγάλ' ὁ Παφλαγὼν πέρδεται κἀρέγκεται:
Ως ἔλαθον αὐτὸν ἢ ἱερὸν χρησμὸν λαβών,
Ον ἁρμάλις ἐφύλαττεν. Δη. ὦ σοφώτατε
Φέρ' αὐτὸν ἵν' ἀναγνῶ: σύ δ' ἔγχεον πιεῖν,
Ανύσας τι: φέρ', ἰδοὺ τί ἄρ' ἔνεστιν αὐτόθι.
Ω λόγια, δὸς σὺ μοι τὸ ποτήριον ταχύ.
Νι. Ιδού, τί φησιν ὁ χρησμός; Δη. ἐτέον ἔγχεον.
Νι. Εν τοῖς λογίοις ἔνεστιν, ἐτέον ἔγχεον;
Δη. Ω Βάκι. Νι. τί ὄζει; Δη. δὸς τὸ ποτήριον ταχύ.
Δη. Πολλῶν γ' ὁ Βάκις ἐχεῖτο τῷ ποτηρίῳ.
Δη. Ω μιαρὲ Παφλαγών: ταῦτ' ἄρ' ἐφυλάττου πάλαι,
Τὸν σῷ σεαυτοῦ χρησμὸν ὀρρωδῶν. Νι. πῶς;
Δη. Ενταῦθ' ἔνεστιν, αὐτὸς ὡς ἀπόλλυσαι.
Νι. Καὶ πῶς; Δη. πῶς; ὁ χρησμὸς ἄντικρυς λέγει,
Ως σοῦ τὰ μὲν συνῳδὰ πόλις γίνεται,

Ος τῶν τοὺς ἔξει τ' πόλεως τὰ πράγματα.
Νι. Εἶς οὗτοσὶ πόλις: τί τοῦντεῦθεν, λέγε.
Δη. Μετὰ τοῦτον αὖθις πρῶτα πόλις δεύτερος.
Νι. Δύω τόδε πόλα: κἀ τί τοῦτον χρὴ παθεῖν;
Δη. Κρατεῖν, ἕως ἂν ἔτερος ἀνὴρ βδελυρώτερος
Αὐτοῦ γένοιτο, μηδ' ἢ ταῦτ' ἀπόλωλεν.
Επῄνεσθ' ὁ Συρσοπώλης Παφλαγών,
Αρπαξ, κεχράκτης κἀλοβόου φωνὴν ἔχων.
Νι. Τὸν πρῶτα πώλων ἦν ἄρ' ἀπολέσθ' χρεών
Τπὸ Συρσοπάλου. Δη. νὴ Δί'. Νι. οἴμοι δειλαίας:
Πόθεν οὖν ἂν ἔτι γένοιτο πώλης εἷς μόνος;
Δη. Ετ' ἐστὶν εἷς, κἀφρυᾶ τέχνην ἔχων.
Νι. Εἶτ' ἀντιβολῶ, πῆ ὄζει; Δη. εἰ πῶς; Νι. νὴ Δία.
Δη. Αλλαντοπώλης ἔνθ' ὁ πρῶτον ἐξολῶν.
Νι. Αλλαντοπώλης; ὦ Πόσείδον, τ' τέχνης;
Φέρε, τοῦ τ' ἄνδρα πρῶτον ἐξευρήσομεν;
Δη. Ζητῶμεν αὐτ. Νι. ἀλλ' ὁδὶ προσέρχεται,
Ωσπερ κατ' θεῖον, εἰς ἀγορᾶν. Δη. ὦ μακάριε
Αλλαντοπῶλα, δεῦρο δεῦρ' ὦ φίλτατε:
Αναβαίνε σωτὴρ τῇ πόλει κἀμοῖν φανείς.
Αλ. Τί ὄζει; τί με καλεῖτε; Δη. δεῦρ' ἔλθ' ἵνα πύθῃ
Ως εὐτυχὴς εἶ κἀμεγάλως εὐδαιμονεῖς.
Νι. Ιθι δὴ κάθελ' αὐτοῦ λεών, κἀπὸ θεοῦ
Τὸν χρησμὸν ἀναδίδαξον αὐτ, ὡς ἔχει.
Εγὼδὶ ἰὼν προσκίψομαι τον Παφλαγόνα.
Δη. Αγε δὴ σὺ καταθεὶς τῶν τα τὰ σκεύη χαμαί,
Επίλα τὴν γῆν προσκυσον, κἀπου θεύς.
Αλ. Ιδού, πέπτωκα; Δη, ὦ μακάριε, ὦ πλούσιε.

Ω γυῶ μὲν αὐλὶς, ἄνειον δ' ὑπέρμεγας,
Ω τ' Αθηναίων ταχὺ τ' εὐδαιμόνων.
Αλ. Τί μ' ὦ γαθ' ὑπλύνειν εἰᾶς τὰς κοιλίας,
Πωλεῖν τε τοὺς ἀλλᾶντας, ἀλλὰ καπυλᾶς;
Δη. Ω μῶρε, πόας κοιλίας; δεῦρο ζλέπε,
Τὰς σίχας ὁρᾷς γε τ' δι τ' λαῶν; Αλ. ὁρῶ.
Δη. Τύτων ἁπάντων αὐτὸς ἀρχέλας ἔσῃ,
Καὶ τ' ἀγορᾶς, χὴ τ' λιμένων, χὴ τ' πυκνὸς:
Βυλὴν παπάσεις, χὴ ςραπηγὺς κλαςάσεις,
Δήσεις, φυλάξεις, ἐν Πρυτανείῳ λαικάσεις.
Αλ. Ἐγώ; Δη. σὺ μὴν τι. κοὐδέπω γε πάνθ' ὁρᾷς.
Αλλ' ἁπανάζηθι καὶπὶ τὐλεὸν τοδί,
Καὶ καθελὼν τὰς νήσυς ἁπάσας ἐν κύκλῳ.
Αλ. Καθορῶ. Δη. Τί δαί τὰ μπόρια, χὴ τὰς ἁλκάδας;
Αλ. Ἔγωγε. Δη. πῶς οὖν ὦ μεγάλως εὐδαιμονεῖς;
Επνυῶ τ' ὀφθαλμὸν παράβαλλ' εἰς Καρίαν
Τὸν δεξιὸν, τ' δ' ἄτερον εἰς Καρχηδόνα.
Αλ. Εὐδαιμονήσω γ' εἰ δοκῶ ἐκφήσομαι.
Δη. Οὔκ, ἀλλὰ δοκῶ σοῦ τοῦ τι πάντα πέρα ᾗ.
Γίγνῃ δ' ὡς ὁ χρησμὸς οὐ τοσὶ λέγῃ,
Ανὴρ μέγας Θ. Αλ. εἰπέ μοι χὴ πῶς ἐγὼ
Αλλαντοπώλης ὤν, ἀνὴρ γενήσομαι;
Δη. Διὰ αὐτὸ γὰρ τοι τοῦτο χὴ γίγνει μέγας;
Οτιὴ πονηρὸς, κἀξ ἀγορᾶς εἶ, χὴ θρασύς.
Αλ. Οὐκ ἀξιῶ γὼ μαυτ' ἰσχύσειν μέγα.
Δη. Οἴμοι, τί ποτ' ἔσθ' ὅτι σαυτ' οὐ φῂς ἄξιον;
Ξυνεῖναι τί μοι δοκεῖς σαυτῷ καλὸν.
Μῶν ἐκ καλῶν γε κἀγαθῶν; Αλ. μὰ τοὺς θεούς

Εἶμ' ἐκ πονηρῶν γ'. Δη. ὦ μακάριε τ' τύχης,
Οἷον πέπονθας ἀγαθὸν εἰς τὰ πρόγματα;
Αλ. Αλλ' ὦ γαθ', ὑδὲ μυσπιλῶ ὄπισαμαι,
Πλὴν γεφμμάτων, χ' ταῦτα μὴ τοι κακὰ κακῶς.
Δη. Τετί σε μόνον ἔβλαψεν, ὅτι χ' κακὰ κακῶς.
Ἡ δημαγωγία γὰρ ἡμῖν μυσπρὸς
Ετ' ἐστὶν ἀνδρὸς, ὑδὲ χρηστὸς τὰς τρόπους,
Αλλ' εἰς ἀμαθὴς χ' δεινὸν ὠνὴρ: ἀλλὰ μὴ παρῇς
Ἀσοι διδάσ' ἐν τοῖς λογίοισιν οἱ θεοί.
Αλ. Πῶς δῆτα φήσ' ὁ χρησμός; Δη. εὖ νὴ τὸν θεόν:
Καὶ ποικίλως πῶς χ' ζαφῶς ἠνιγμένῃ.
Αλλ' ὁπόταν μάψῃ βυρσαίελος ἀγκυλοχείλης
Παμφηλῆσι λεάκων' κοάλεμον αἱματοπώτιν,
Δὴ τότε Παφλαγόναν μὴ ἀπόλλυται ἡ σκοροδάλμη.
Κοιλιοπώλησι ἢ θεὸς μίγα κόδος ὀπάζῃ,
Αἴκεν μὴ πωλεῖν ἀλλᾶντας μᾶλλον ἔλωνται.
Αλ. Πῶς οὖν τοῖς ἐμὲ ταῦτ' ἐστίν; ἀναδίδασκέ με.
Δη. Βυρσαίεπες μὲν ὁ Παφλαγὼν ἔοθ' ὑτοσί.
Αλ. Τί δ' ἀγκυλοχείλης ἐστίν; Δη. αὐτὸ πυλέγῃ
Οπ ἀγκύλαις ταῖς χερσὶν ἁρπάζων φέρῃ.
Αλ. Ο δὲ λεάκων ἢ τοῖς τι; Δη. τὸ τοιφανέστατον.
Ο λεάκων γὰρ ἔστι μακρὸν, ἀλλᾶς τ' ἄν μακρόν.
Εἶθ' αἱματοπώτης ἐστὶν, ὅτ' ἀλλᾶς, χὠ λεάκων.
Τὸν οὖν λεάκοντα φησὶ βυρσαίεπ
Ἢν κρατήσῃ, αἴκε μὴ ἁλῷ λόγοις.
Αλ. Τὰ μὲν λόγι αἰνῶ, θαυμάζω δ' ὅπως
Τὸν δῆμον οἷός τ' εἰμὶ ἐπεξαπατᾶν ἐγώ.
Δη. Ραδιούργατον ἔργον: ταῦθ' ἅπερ ποεῖς πόει.

Ταράττε καὶ χόρδευε ὁμοῦ τὰ πράγματα
Απαντα, καὶ τὸ δῆμον αἰεὶ πρόσποιοῦ,
Τὸ ποικιλόνων ῥημάτιοις μαγειρικοῖς.
Τάλλ' ἄλλα σοι πρόσεστι δημαγωγικά:
Φωνὴ μιαρά, γένους κακὸς, ἀγοραῖος εἶ.
Εχεις ἅπαντα τὰ πρὸς πολιτείαν ἃ δεῖ,
Χρησμοίτε συμβαίνεσι, καὶ τὸ Πυθικόν.
Αλλὰ στέφανῦ, καὶ σπένδε τῷ κοαλέμῳ.
Χῷπως ἀμυνεῖ τ' ἄνδρα; Αλ. καὶ τίς ξύμμαχος
Γενήσεταί μοι; καὶ γὰρ οἵτε πλήσιοι
Δεδίασιν αὐτὸν, ὅτε πίνης βδύλλει λεώς.
Δη. Αλλ' εἰσὶν ἱππῆς ἄνδρες ἀγαθοὶ χίλιοι,
Μισοῦντες αὐτὸν, οἳ ξυνδήσουσί σοι:
Καὶ δῆμος πολὺς οἱ καλοί τε κἀγαθοὶ:
Καὶ δῆτ' ἀπῶν ὅσις ἐστὶ δεξιός:
Κἀγὼ μετ' αὐτῶν, χὠ θεὸς ξυλλήψεται.
Καὶ μὴ δέδιθ', ὃ γὰρ ὅτιν' ἐξεικασμένος.
Υπὸ τ' ἀνὴρ γὰρ αὐτὸν ἄδεις ἤθελε
Τῶν σκυποπωλῶν εἰκάσαι. πάντως δε μιὰν
Γνωδήσεται, τὸ γὰρ θέαθον δεξιόν.
Νι. Οἴμοι κακοδαίμων, ὁ Παφλαγὼν ἐξέρχεται.
Κλ. Οὔτοι μὰ τὸν δώδεκα θεὸς χαιρήσετον,
Οπὴ' σὶ τῷ δήμῳ ξυνώμοτον πάλαι.
Τουτὶ τί δρᾷ τὸ Χαλκιδικὸν ποτήριον;
Οὐκ ἔστιν ὅπως ὁ Χαλκιδεὺς ἀφίσεται,
Απολεῖσθον, ἀποδαρεῖσθον ὦ μιαρωτάτω.
Δη. Οὗτος, τί φεύγεις; ἔμβυε ὦ γλοιάδη.
Αλλαντοπῶλαι, μὴ προδῶτε τὰ πράγματα.

Ἀνδρες ἱππῆς [illegible] ὧν ὁ κρατῶν Σίων.
Ω Παφλαγών, [illegible] δεξιὸν κέρας;
Ἀνδρες ἐχθροὶ μάλιστα ἡμῖν καὶ πανώλεθρον πάτταν.
Θεοσιορτὶς πᾶλος αὐτῷ ὡς ὁμῶς ἐσπεισμένον.
Ἀλλ' ἀμυνώμεθ' ἀλλήλοις, καὶ ζῶμεν αὖθις αὖθις.
Χο. Παῖε παῖε ἐκ μέσου γε, καὶ παράξιον πόρρατεν,
Καὶ τετάρτῳ, καὶ [illegible] καὶ χάλα δόλιν ἁρπαγῆς.
Καὶ παῦρον ἀν καὶ παῦρον, πολλάκις δὲ αὖ ῥεῖ.
Καὶ δὴ τότ' ἦν παῦρον πολλάκις τ' ἡμέρας.
Ἀλλὰ παῖε καὶ λίαν, καὶ τάραττε καὶ κύκα,
Καὶ βατέλυπου· καὶ δὴ ἡμεῖς· καὶ πικείμενος ζόα.
Εὐλαζοῦ δὲ μὴ κρύγῃ σε· καὶ δοῖδε τὰς ὀδύς,
Ἀστὴρ Εὐρυάνης ἔρυγεν εὐθὺ τῆ πυρηζίων.
Κλ. Ω γύες [illegible] ἡλιασταὶ φαίπορον τειωζόλου,
Οὓς ἐγὼ ζῶσα κεἰράγως τὴ λίκαια καδίκῃ.
Παραβοηθεῖτ', ὡς ὑπ' ἀνδρῶν τύπτομαι ξωωμοτῶν.
Χο. Εν δίκῃ γ', ἐπεὶ τὰ κοινὰ πρὶν λαχεῖν κατεδέδει,
Κἀπου συκάζετε [illegible] πὼ ὑπὸ δύγες σκοπῶν,
Οστις αὐτῶν ὠμὸς ἦν, ἢ πέπων, ἢ μὴ πέπων.
Ἦν τε αὐτὴν γνάθον ἀφύγμον ὄντα καὶ κεχηνότα,
Καταλαγὼν ἐκ χερρονήσου, διαπαλὼν, ἀγκυρίσας,
Εἶτ' ἀποστρέψας τ' ὦπιν, αὐτὸν ἐκκολάβησας.
Καὶ σκοπεῖς μὲ τὴ πολιτῇ ὅστις ἐστὶν ἀμνοκῶν,
Πλέσιθ', καὶ μὴ πονηρὸς, καὶ πρέμων τὰ πρόγματα.
Κλ. Ξυνεπίκειδ' ὑμεῖς, ἐγὼδὶ ὦ ἄνδρες δὶ ὑμᾶς τύπτομαι,
Οτι λέγειν γνώμην ἔμελλον· ὡς λίκαιον ἐν πόλει
Εξᾶναι μνημεῖον ὑμῖν ἐστὶν ἀνδρείας χάριν.
Χο. Ως δ' ἀλαζὼν; ὡς δὲ μάλλης; εἶδες οἷ' ὑπέρχθη;

ΙΠΠΕΙΣ.

Ωσπερεί γ' ἡμᾶς ἐκκοβαλιεῖν σπεύδει.
Αλλ' ἐάν ταύτη γε νικᾷ, ταυτηί πεπαίξεται.
Ην δ' ἐκπεσεῖν γε δεῦρ', ὁρᾷς σκέλος κυρηβάσον.
Κλ. Ω πόλις καὶ δῆμε, ὑφ' οἵων σπείρομαι καὶ ἀμύζομαι.
Χο. Καὶ πράγματ' ἀσπερ αἰεί πω πόλιν ἀπεργάσεις;
Αλ. Αλλ' ὠσεττί βοῆ ταύτη γε πρῶτον χρήσομαι.
Χο. Αλλ' εὐρυμέτωπε νικᾷ σῇ σοῇ, κράτιστος εἶ.
Ην δ' ἀναισθείᾳ πως ἁλῷς, πράττεις ὁ πυξαμεῖς.
Κλ. Τυτονὶ δ' ἀνδρὸς ἐγὼ λείπομαι μόνον ἀμφὶ δεῖπνον
Ταῖσι Πελοποννησιακαῖσι πρεσβείαις ἐμεύματα.
Αλ. Ναὶ μὰ Δία: κἀγὼ τοῦτον ὅτι κενῇ τῇ κοιλίᾳ
Εσβραμὼν ἐς τὸ Πρυτανεῖον, εἶτα πάλιν ἐκβαλῶ.
Δη. Νὴ Δί' ἀλλ' ἀγαγών γε τὰ πόρρω δ' ἄμ' ἄρτον, χὐχρίας,
Καὶ τέμαχος, ἢ Περικλέης οὐκ ἤξιω τὸ πώποτε
Κλ. Αποδαρεῖ δῆτ' αὐτίκα μάλα.
Αλ. Τριπλάσιον κεχράξομαί σου.
Κλ. Καταδουπήσομαί σ' ἐγώ.
Αλ. Καταπεχράξομαί σου κράζων.
Κλ. Διαβαλῶ σ' ἐς τὰς σπυρίδας.
Αλ. Κωνοκοπήσω σε τὸ νῶτον.
Κλ. Περιελῶ σ' ἀπὸ βλακείας.
Αλ. Τὸ πρωκτόν σου τὰς ὀλύρας σου.
Κλ. Βλέψον εἰς ἐμὲ ἀσκαρδάμυκτος.
Αλ. Εν ἀγορᾷ κἀγὼ τέθραμμαι.
Κλ. Διαφορήσω σ' εἴτι γρύζεις.
Αλ. Κωνοφορήσω σ' εἰ λαλήσεις.
Κλ. Ομολογῶ κλέπτειν· σὺ δ' ἐχίς;
Αλ. Νὴ τὸν Ερμῆν τὸν ἀγοραῖον.

Κἀποχῶ γε βλεπόντων.

Αλ. Ἀλλὰ πεῖσα τοίνυν σοφίζου.
Καί σε φανῶ τοῖς Πρυτάνεσιν,
Ἀδικαπύτης ἅμ' ἀνῶν ἰε-
ρὰς ἔχοντα κοιλίας.

Χο. Ὦ μακαρία γῆ βλεπούσα,
Καὶ κακοῦχα τ' οὐδάσεις
Πᾶσα μὲν γῆ πλέα,
Πᾶσα δ' ἐκκλησία,
Καὶ τέλη, καὶ γραφαί,
Καὶ δικασταί· ὦ
Βορβοροτάραξι καὶ
Τὴν πόλιν ἅπασιν ἡ-
μῶν ἀναπυρβακώς,
Ὅστις ἡμῶν τὰς Ἀθήνας ἐκκεκώφηκας βοῶν,
Κἀπὸ τ' πυκνῶν ἄνωθεν τοὺ φόρους δυσκοπῶν.

Κλ. Οἶδ' ἐγὼ τὸ πρᾶγμα τοῦθ' ὅθεν πάλαι καπύεται.

Αλ. Εἰ δὲ μὴ σύ γ' οἶσθα κάπυμ', οὐδ' ἐγὼ χορδεύματα.
Ὅστις ὑποτέμνων ἐπώλεις δέρμα μοχθηρῶς ἔσω,
Τοῖς ἀγοραίοισι παντέργως ὥστε φαίνεσθ' παχύ,
Καὶ περὶν ἡμέραν φορῆσαι, μεῖζον ἦν δυοῖν δοχμοῖν.

Δη. Καὶ νὴ Δία, κἀμὲ τ' ἔδρασε ταυτόν, ὥστε καταγέλων
Πάμπολλων τοῖς δημόταισι καὶ τοῖς φίλοις παρασχέθην.
Περὶν γὰρ εἰ Περγασῆσιν, ἔτεον ἐν ταῖς ἐμβάσιν.

Χο. Ἀρ' ἆρ' οὐκ ἀπ' ἀρ- ——— χῆς ἐδήλως ἀναί-
Δειαν, ἣν σὺ μόνη ——— Προσατεῖ τ' ῥητόραν.
Ἣ σὺ πιστεύων, ἀμέλγεις τ' ξένων τοὺ καρπίμους,
Πρῶτος ὢν· ὃς ἱππομάχει λείῳ θυμῷ.

Αλλ' ἐφάνη γὰρ ἀνὴρ ἔτερος πολὺ
Σοῦ μιαρώτερος, ὥστε μ' ἀχαίρειν,
Ὃς σε παύσει, κἀτάρβει: δῆλος ὢν αὐτόθεν,
Ἐν πανουργίᾳ τε κἀθράσει, κἀκοβαλικεύμασιν.
Αλλ' ὦ τραφεὶς ὅθεν πέρ εἰσιν ἄνδρες οἱπερ εἰσί,
Νῦν δεῖξον, ὡς οὐδὲν λέγει τὸ σωφρόνως τραφῆναι.
Αλ. Καίμοιγ' ἀκούσαθ' οἷός ἐστιν οὑμὸς πολίτης.
Κλ. Οὐκ αὖ μ' ἐάσεις; Αλ. μὰ Δί', ἐπεὶ κἀγὼ πονηρός εἰμι.
Αλλ' αὐτὸ τοῦτ' ἔστ' ἐμοὶ τὸ δεινὰ χὤμαι.
Χο. Εἰ δὲ μὴ ταύτῃ γ' ὑπείκῃ, λέγ' ὅτι κἀκ πονηρῶν.
Κλ. Οὐκ αὖ μ' ἐάσεις; Αλ. οὐ μὰ Δία. Κλ. ναὶ μὰ Δία;
(Αλ. μὰ Ποσειδῶ.
Κλ. Οἴμοι, διαῤῥαγήσομαι. Αλ. κἀμοιγ' ἐγώ σ' οὐ παρήσω.
Χο. Πάρες σεαυτὸν τῶν δεινῶν αὖ πρὸς διαῤῥαγῆναι.
Κλ. Τῷ κἀπιορκεῖς, ἀξιοῖς ἐμοῦ λέγειν ἐναντία;
Αλ. Οὐκ ἐᾷς λέγειν οἷός τε κἀγὼ κἀκαριπκοποιεῖν.
Κλ. Ἰδοὺ λέγειν; καλῶς γ' ἂν οὖν τι δρᾶγμα δρασαίμην σοι,
Ὡμοσπάραχτον παγλαζῶν, μεταχειρίσαιο χρῆς ὡς.
Αλλ' οἶδ' ὅ μοι πιπορθήναι δοκεῖς ὅτῳ τὸ πλῆθος,
Εἴπου δικίδιον εἶ πας ἦν χτὶ ξένῃ μετοίκου,
Τὴν νύκτα θρυλλῶν, κἀλαλῶν ἐν ταῖς ὁδοῖς σεαυτῷ,
Τδωρ τε πίνων, κἀπιδίκνυς, πρὸς φίλης τ' ἀνιῶν,
Ὡου δυνατὸς εἶναι λέγειν. ὦ μῶρε τῆς ἀγοίας.
Αλ. Τί δαὶ σὺ πίνων τὴν πόλιν πεποίηκας ὥστε νυνὶ
Ὑπὸ σοῦ μονωτάτου κατεγλωπισμένην σιωπᾶν.
Κλ. Ἐμοὶ γὰρ ἀντέθηκας ἀνθρώπων τίν'; ὅστις εὐδὺς
Θωυμᾶ θερμὰ καὶ ἀφαγὼν, κἀτ' ἐπῶν ἄκρατον
Οἴνου χοᾶ, κἀπολβάσω πρὸς ἐν φύλῳ στρατηγούς;

Αλ. Ἐγὼ δέ γ' ἤνυσταν βοὸς, ᾗ καλλίαν ὑείαν
Καταβεβρυχθίσας, κἄτ' ἐκ πολλῶν ἀνεπήδησ' ἐγὼ
Λαρυγγιῶν τοὺ ῥίπτοντας, καὶ Νίκαν τοὺς ἕλξων.
Χο. Τὰ μὲν ἄλλα μ' ἤρεσας λέγων, ἐν δ' ὑποσείεταί μοι
Τῶν πραγμάτων, ὅπῃ μόνος ἐρωμὲν ἐπροφήσεις.
Αλλ' ἁλάζονας καταφαγὼν, μελησίους κλονήσεις.
Αλ. Ἀλλὰ χιλίδας ἰδοὺ δώσω, ὥστ' ἦσθαι μέ τἄλλα.
Κλ. Ἐγὼ δ' ἐπεισπλεῦν γε πλὴν βουλεῖ βίᾳ κωλύσω.
Αλ. Ἐγὼ δὲ κινήσω γέ σου τὸν πρωκτὸν ἀντὶ φύσης.
Κλ. Ἐγὼ δέ τ' ἐξελῶ σε τῇ πυγῇ θύραζε κύβδα.
Χο. Νὴ τὸν Ποσειδῶ, κἀμὲ γὐδὲν ἦν ἄρ' τοῦ πνεῦ ἕλκης.
Κλ. Οἷόν σε λύσω τῷ ξύλῳ. Αλ. δικάζομαί σε δυλίας.
Κλ. Ἡ βύρσά σου θρανεῖται.
Αλ. Διεκῶ σε θύλακον χλοπῆς.
Κλ. Διαπαπαλαθήσει χαμαί.
Αλ. Περικόμματ' ἐκσκευάσω.
Κλ. Τὰς Κλεφαείδας σου σκεδῶ.
Αλ. Τὸν περιγραφοδιά σε κτήσω.
Δη. Καινὴ δῖ' ἐμβαλόντες αὐ-
τῷ πάπαλον μαγειρικῶς
Ἢ τι ζόμι, εἶτα γ' ἔνδοθεν
Τὴν γλῶτταν ἐξείραντες αὐ-
τοῦ, σπεύδομεν εὖ μάλ' ὡς
Κεχηνότες,
Τὸν πρωκτὸν εἰ χαλάζᾳ.
Χο. Ἦ ἄρα πυρὸς γ' ἔτεκα θρῦμμ' ἔπεα,
καὶ λόγων ἐν πόλει
Τῶν ἀναιδῶν ἀναιδέστερος.

Καὶ τὸ πρᾶγμ' ἐκ τῆν φλαῦρος ὢν.
Ἀλλ' ἐπιδιηγοῦ σφόδρα,
Μηδὲν ὀλίγον πόει:
Νεῶν γὰρ ἔχεται μέτρος.
Ὡς ἂν γυνὴ μαλάξῃς αὐτὸν ἐν τῇ σκυτοβολῇ,
Δεινὸν εὑρήσεις: ἐγὼ γὰρ τοὺ τρόπους ἐπίσταμαι.
Αλ. Ἀλλ' ὅμως οὗτος τοιοῦτος ὢν ἅπαντα τἄλλον,
Κατ' ἀνὴρ ἐδοξεν εἶν τἀλλότριον ἀμῶν θέρος.
Νεῶν δὲ τοὺ τάχυς ἐπείνους οὓς ἐπεῖδεν ἤγαγεν
Ἐν ξύλῳ δήσας ἀφανεῖ, κἀποδὺς ἔλεξ).
Κλ. Οὐ δέδοικ' ὑμᾶς, ἕως ἂν ζῇ τὸ βυλευτήριον,
Καὶ τὸ Ϝ δῆμου σκέψασθαι μακρὰ καθήμενον.
Χο. Ὡς δὲ σοὶς πᾶν ἀναιδεύῃ,
Κοὐ μεθήσει τῆ χρώμα-
Τος τῆ παρεσκότος.
Θε. Εἰ σε μὴ μισῶ, γενοίμην ἐν Κρατίνου κώδιον,
Καὶ διδασκοί μιν σκέψασθαι Μορσίμη γαγγλίαν.
Χο. Ὦ φεῖ πάντ' ἐπὶ πᾶσί τε πράγμασι
Δωροδόκοισιν ἐπ' ἀνδρεσιν ἴζων:
Εἰ δὲ φαύλως ὥσπερ εὖρες, ἐκβάλοις πὰρ ἔνθεσιν.
Ἀσαιμι γὰρ τοῦτ' ἂν μόνον, εἴτε πὴν ὀπὴ συμφοραῖς,
Τὸν Ἰουλίου τ' ἂν οἶμαι γέροντα συρροπίσαιμι,
Ἡδέντα καὶ Παιῶνα δὴ καὶ Βακχίδαχον ᾄσαι.
Κλ. Οὔτοι μ' ὑπερβαλεῖσθ' ἀναιδείᾳ μὰ τὸν Ποσειδῶ,
Ἢμὴ ποτ' ἀγοραίου Διὸς ἀπλάγχνοισι θ' ἁγνεύσαιμι.
Αλ. Ἐγὼ μὲν τοὺ κονδύλους οὓς πολλὰ δὴ πὶ πολλοῖς
Ἠνεχόμην ἐκ παιδίων μαχαιρίδιόν τε πλαγὰς,
Ὑπερβαλεῖσθαί σ' οἶομαι τούτοισιν: ἢ μαθὼν ἂν

Ἀπὸ μαγδαλιᾶς ζητήμ' τοσοῦτ' ἐπιτραφείην.
Κλ. Ἀπὸ μαγδαλιᾶς ὥσπερ κύων ὦ παμπόνηρε; πῶς οὖν
Κυνὸς Κορίνθιος, μάχῃ σὺ κυνοκέφαλος;
Αλ. Καὶ νὴ Δί' ἄλλα γ' ἐστὶ μυριόβαλα παιδὸς ὄντος.
Ἐξηπάτων γὰρ τὸν μαγείρους ὀπλίζων τοιαυτί·
Σκέψαι δὲ παῖδες, οὐχ ὁρᾷς; ὦ φεῦ νέα, χελιδών.
Οἰμὴ ἔβλεπον, κἀγὼ 'νόμιζον τῷ χρεὼν ἔκλεπτον.
Χο. Ὦ δεξιώτατον κρέας ὡς Σοφῶς γε συνοικήσω,
Ὥστερ ἀκαλήφας ἐδίων, σὺ χελιδόνων ἔκλεπτες.
Αλ. Καὶ ταῦτα δρῶν ἐλάνθανον γ', εἰ μὴ σοῦ ἰδοί τις αὐτῷ,
Ἀποκρυπτόμενος εἰς τὰ κόχλια τὸν θεὸν ἀπώμνυον.
Ὡς ἔστιν ἀνὴρ τῶν μητόρων ἰδὼν μετῶπτο δρῶντα,
Οὐκ ἐᾷ ὅπως ὁ παῖς ὅδ' ἢ δῆμον ἐπιβουσύσει.
Χο. Εὖγε ξυνίβαλεν αὐτ', ἀπὸ δηλόν γ' ἀφ' ὑξυνίγνω,
Οἰμὴ πόρκις δ' ἦρπακώς, κἀκρέας ὁ θεοκτὸς ἔτιχεν.
Κλ. Ἐγώ σε παύσω τῶν θράσους, οἶμαι δ' μᾶλλον ἄμφω.
Ἐξειμι γάρ σοι λαμπρὸς ἤδη κἀμέγας καθεὶς,
Ὁμῶ ταράττων τὴν τε γῆν καὶ τὴν θάλατταν εἰκῇ.
Αλ. Ἐγὼ δ' συστέλλας γε τὸν ἀλλᾶντας, εἶτ' ἀφήσω
Κατὰ κόμ' ἐμαυτῷ θεῖον, κλάειν σε μακρὰ κελεύων.
Δη. Κἀγὼ ἐάν τι δράσῃ λᾷ, τὴν ἀνλίαν φυλάξω.
Κλ. Οὔτοι μὰ τὴν Δήμητρα κατασχήσεις πάλαντα πολλά
Κλέψας Ἀθηναίων. Χο. ἄθρει κἀντὸς παρίει,
Ὡς οὕτω ἤδη κακίας κἀσυκοφαντίας πνεῖ.
Κλ. Σὲ δ' ἐν Ποτιδαίας ἔχοντ' ἴσμεν οἶδα δέκα τάλαντα.
Αλ. Τί δῆτα βύλῃ τῶν τάλαντων ἂν λαβὼν ζωπᾷν;
Χο. Ἀνὴρ ἂν ἡδέως λαβοι, τὸν τε θεὸν παρίει.
Αλ. Τὰ πνεύμ' ἔλαττον γίγνεται.

Κλ. Φεύξει γεραιὰς ἑκατὸν παλαίστινας πέπλους.
Αλ. Σὺ δ' ἀστραπὰς γ' ἴσχοις,
Κλοπῆς δὲ πλεῖν ἢ χιλίας.
Κλ. Ἐκ τῆς ἀλιτηρίων σε φη-
μίζουσ' εἶναι τῶν θεῶν.
Αλ. Τὸν πάππον εἶθ' φημί σε
τῶν δωρυφόρων. Κλ. ποίων; φράσον.
Αλ: Τῶν Κυρσίνης τ' Ἱππίου.
Κλ. Κόβαλος εἶ, Αλ. πυγόχλους εἶ.
Χο. Παῖ ἀνδρικῶς. Κλ. Ἰοὺ, ἰού.
Τύπτουσί μ' οἱ ξυνωμόται.
Χο. Παῖ αὐτὸν ἀνδρικώτερα:
Γάργαρίζε καὶ τοῖς ἐντέροις,
Καὶ τοῖς κόλοις,
Χὠπως καλὰ τ' ἀνδρα.
Ω γυνικὸς τάπιν κρέας, ψυχήν τ' ἄριστε πάντων,
Καὶ τῇ πόλει σωτὴρ φανεὶς, ἡμῖν τε τοῖς πολίταις:
Ὡς εὖ τ' ἀνδρα ποικίλως θ' ὑπῆλθες ἐν λόγοισιν.
Πῶς ἄν σ' ἐπαινέσαιμι; οὕτως ὥστε μὴ ἡδόμενος;
Κλ. Ταυτὶ μὰ τὸν Δήμητρά μ' οὐκ ἐλάνθανε
Τεκταινόμενα τὰ πρόσμαθ', ἀλλ' ὑπεξάμην
Γομφώμενά γε τἀπάντα καὶ κολλώμενα.
Χο. Οἴμοι, σὺ δ' ὑβρὶν ἐξ ἀμαξυργῦ λέγεις.
Αλ. Οὔκουν μ' ἐν Ἀργει οἷα πεπόνθεις λανθάνει.
Πρόφασιν μὲν Ἀργείους φίλους ἡμῖν ποιεῖ,
Ἰδίᾳ δ' ἐκεῖ Λακεδαιμονίοις ξυγγίνεται.
Καὶ ταῦτ' ἐφ' οἷσιν ἐστὶ συμφυσώμενα,
Ἐγὼ φράσω. σὺ δὲ τοῖς ἐλλιμένοις χαλκεύεται.

Σο. Εὖγ' εὖγε, χάλκευ' ἀντὶ τ' κολλωμένων.
Αλ. Καὶ ξυγκεχυμένοισιν ἄνδρες αὖτ' ἐκεῖθεν αὖ:
Καὶ ταῦτά μ' ὄντ' ἀργύριον ὄντα χρυσίον
Διδοὺς ἀναπείσεις, ὅτε σ' ἐσπέμπων φίλους,
Ὅπως ἐγὼ ταῦτ' ἐν Ἀθηναίοις φράσω.
Κλ. Ἐγὼ μὲν οὖν αὐτίκα μάλ' εἰς βυλὴν ἰών,
Ὑμῶν ἁπάντων τὰς ξυνωμοσίας ἐρῶ,
Καὶ τὰς ξυνόδους τὰς νυκτερινὰς ἐπὶ τῇ πόλει,
Καὶ πάνθ' ἃ Μήδοις κἀβασιλεῖ ξυνόμνυτε,
Καὶ τἀν Βοιωτῷν ταῦτα συντρέμμα.
Αλ. Πῶς οὖν ὁ πυρὸς ἐν Βοιωτοῖς ὤνιος;
Κλ. Ἐγὼ σὺν Ἡρακλεῖ ἀφανῶς.
Χο. Ἀγαθὴ, σὺ πίνα νοῦν ἢ τίνα ψυχὴν ἔχεις
Νῦν διδάξεις, εἴ σε ἀπικρύψω τότε
Ἐς τὰς κοχώνας τὸ κρέας, ὡς αὐτὸς λέγεις.
Θεὸς γὰρ ἄξας ἐς τὸ βουλευτήριον.
Ὡς ἔτος ἐμπεσὼν, ἐκεῖ σε διαβαλεῖ,
Ἡμᾶς ἅπαντας κἀκρανῶν κεκραξέτας.
Αλ. Ἀλλ' εἶμι, καὐτὸν τὴν δίκην ἣν ἔχω τὰς κοιλίας,
Καὶ τὰς μαχαίρας ἐνταυθοῖ καταθήσομαι.
Χο. Ἔχ' ἄνω, ἄλειφον τὸ σκάφιον τουτωί,
Ἵν' ἐξολισθαίνειν δυνῇ τὰς διαβολάς.
Αλ. Ἀλλ' εὖ λέγεις, κἀπιδεξιῶς ταυτί γε.
Χο. Ἔχ' οὖν, ἐπίχραφον λαβὼν ταδί. Αλ. τί δαί;
Χο. Ἵν' ἄμεινον ὦ τὴν ἐσκοροδισμένην μάχῃ:
Καὶ κονδύλι τα χέως. Αλ. ταῦτα δρῶ. Χο. μέμνησο νυῶ
Δάκνειν, διαβάλλειν, τοὺ λόφους κατιδίειν,

ΙΠΠΕΙΣ.

Ὦ πῶς τὰ χαλλαὶ ἀπορραγῶν, ἵξεις πάλιν.

ΚΟΜΜΑΤΙΟΝ.

Χο. Ἀλλ' ἴθι χαίρων, καὶ σῴζοιας
κατὰ γοῦν † ἐμὸν, καὶ σε φυλάττοι
Ζεὺς ἀγοραῖος, καὶ νικήσας,
Αὖθις ἐκεῖθεν πάλιν ὡς ἡμᾶς
Ἔλθοις σεσαώκοις ἅπαντος.
Ὑμεῖς δ' ἡμῖν παρασκέπτε † νοῦν
Τοῖς ἀναπαίστοις, ὦ πανοπλίας
Ἠδημένοι παιγνιάζοντες καθ' ἑαυτούς.

ΠΑΡΑΒΑΣΙΣ.

Εἰ μέν τις ἀνὴρ † ἀρχαίων κωμῳδοδιδάσκαλος ἡμᾶς
Ἠνάγκαζεν ἐπιλέξοντας γ' ἐς τὸ διαφέρον ἁβρύνεσθαι,
Οὐκ ἂν φαύλως ἐπύχετο τούτου νυνὶ δ' ἄξιος ἐσθ' ὁ ποιητὴς,
Ὅτι τοὺς αὐτοὺς ἡμῖν μισεῖ, πλημμελῆ τε λέγειν τὰ δίκαια,
Καὶ ῥᾳδίως πρὸς † Τυφῶ χωρεῖ καὶ τὼ ἱππολύτω:
Ἀξιοῖ δὲ μαίνεσθαι ὑμᾶς φησὶ πολλοὺς αὐτῷ πρεσβύτας,
Καὶ σαπρίζειν ὡς ἐκ παλαιᾶς χορδῆς αὐτοῖς καθ' ἑαυτ',
Ἡμᾶς ὑμῖν ἐπίλοιπα φράσαι περὶ τούτου. φησὶ γὰρ ἀνὴρ
Οὐκ ἐπ' ἀνοίαις † τοῖς ποιηρῶς διαιρίζειν, ἀλλὰ νομίζειν
Κωμῳδοδιδασκαλίαν εἶναι χαλεπώτατον ἔργον ἁπάντων:
Πολλῶν γὰρ ἤδη πειρασάντων αὐτὼ, ὀλίγοις χαρίεντας
Ἡμᾶς τε παλαιοδιδασκόντων ἐπιτείνειν τὴν φύσιν ὄντας,

Καὶ τοὺ θεατέρους τ' ποιητῶν ἅμα τῇ γνώμῃ θεραπεύοντας.
τοῦτο μὲν εὐθὺς ἀ' παῖδε Μάγνης ἅμα ταῖς πολιαῖς καὶ ἰύγαις.
Ος πλοῖα χορῶν ἐμὶ ἀρπαλέων νίκης ἔσπετε πρόπαια.
Πᾶσαις δ' ὑμῖν φωνὰς ἰείς, κὴ ψάλλων, κὴ πτερυγίζων,
Καὶ Λυδίζων, κὴ ψηνίζων, κὴ βαπτὸς μὸς Σαρδιανίοις
Οὐκ ἐξήρκεσεν. ἀλλὰ τελευτῶν, ὅπ γήρως, ἐγδὺς ἐφ' ἅρμα
Ἐξεβλήθη θρασυβούτης ὤν, ὅπ τ' σκώπτειν ἀπελείφθη.
Εἶπα Κρατίνου μεμνημένος, ὃς πολλῷ ῥεύσας πρότ' ἐπαίνῳ.
Διὰ τ' ἀφελῶν πιθίων ἔρρει: κὴ τ' τάσεως παρασύρων,
Εφόρῃ τὰς δρῦς, κὴ τὰς πλατάνους, κὴ τοὺ ἐχθρὺς θεθελύμενε.
Ασαι δ' ὐκ ἦν ἐν ξυμποσίῳ, πλὴν δωρεῦ συκοπέδιλε,
Καὶ τέκτονες εὐ παλάμων ὕμνων: οὕτως ἤνθησεν ἐκεῖνος.
Νυνὶ δ' ὑμεῖς αὐτὸν ὁρῶντες φθαληρουῦτ' ὐκ ἐλεεῖτε,
Εκ πιπτουσῶν τ' ἠλέκτρων, κὴ τ' τόνυ ὐκ ἔτ' ἐνόντος,
Τῶνθ' ἁρμονιῶν διαχασκουσῶν: ἀλλὰ γέρων γδὼν, θεὶ ἐῤῥει
Ωστῆρ Κοννᾶς, στέφανον μὲν ἔχων ἄνευ, δίψῃ δ' ἀπολωλὼς.
Ον χρὴν διὰ τὰς πρεσβύτας νίκας πίνειν ἐν τῇ Πρυτανείῳ,
Καὶ μὴ ληρεῖν, ἀλλὰ θεαῖς λιπαρὸν φδὰ τῇ Διονύσῳ.
Οἵας δ' Κράτης ὀργὰς ὑμῶν ἠνέγκατο κὴ ξυφελισμούς.
Ος ἀπὸ σμικρᾶς δαπάνης ὑμᾶς ἀρχίζων ἀπέπεμπεν,
Απὸ κραμβοτάτου σόματος μάπων ἀσκοτάτας ἐπῳδάς.
Χ' ἕτος μέντοι μόνος ἀντήρκει, τοτὲ μὲν πίπτων, τοτὲ δ' οὐχί.
Ταῦτ' ὀρρωδῶν διέπεισεν ἀεί: κὴ πρὸς τούτοισιν ἔφασκεν,
Ερότιον χρῆναι πρῶτα ψυχᾶς, πρὶν παιδαλίοις ἐπιχειρεῖν,
Κᾆτ' ἐντεῦθεν στρατεῦσαι, κὴ τοὺ ἀνέμους διαδρῆσαι,
Κᾆτα κυβερνᾶν, αὐτὸν ἑαυτοῦ. τούτων οὕνεκα πάντων,
Οπ σωφρονικῶς κοὐκ ἀνοήτως ἑαυτὸν σὰς ἐφυλάρει, (παις
Αἴρειδ' αὐτῷ πολὺ τὸ ῥόθιον, παραπέμψατ', ἐφ' ἕνδεκα κά-

Θόρυζον χρὴ δὲν λιναίτιον,
Ἵν' ὁ ποιητὴς ἄπιῃ χαίρων,
Κατὰ νεῶ πρέψας,
Φωνὰς λάμπων μετώπῳ.

ΣΤΡΟΦΗ.

Ἱππεῖ ἄναξ Πόσειδον, ὦ
Χαλκοκρότων ἵππων κτύπος
Καὶ χρεμετισμὸς ἀνδάνει,
Καὶ κυανέμβολοι θοαὶ
Μιδυφόροι πτέρυγες,
Μεγαλίων δ' ἅμιλλα λαμ-
Πρυνομένων ἐν ἅρμασιν,
Καὶ βαρυδαιμονοιῶτων:
Δεῦρ' ἔλθ' ἐς χορὸν ὦ χρυσοτείαιρ', ὦ
Δελφίνων μιδίων Σωτὴρ ἑκατι,
Ὦ γενέτις παῖ Κρόνου
Φορμίζοντί τε φίλτατ', ἐκ
Τῶν ἄλλων τε θεῶν Ἀθη-
Ναίοις θρὸς τὸ παρέζωός.

ΕΠΙΡΡΗΜΑ.

Εὐλογῆσαι χελόμεθα τὸν πατέρας ἡμῶν, ὅτι
Ἀνδρες ἦσαν τὰ δὲ γῆς ἄξιοι καὶ τῶ πόλει:
Οἵτινες πρὸ αἰῶς μάχαισιν, ἔντε ναυφράκτῳ σρατῷ
Παντα χῶ νικῶντες ἀεὶ, τὸν δ' ἐκόσμησαν πόλιν.
Κοὐδεὶς ὑλιπόποτ' αὐτῶν τὸν ἐναντίους ἰδὼν
Ηρίθμησιν, ἀλλ' ὁ θυμὸς εὐθὺς ἦν ἀμυνίας.
Εἰ δὲ που πίσοιεν ὀς τ' ὦμον ἐν μαχῃ τινὶ,

Ταῦτ' ἀπῳχόμην' ἄν, εἴτ' ἠρνοῦτο μὴ πεπωκέναι,
Ἀλλ' ὀμόσας ἀπάλαιον αὖθις, κἀ γραπτὸς οὐδ' ἂν εἷς
Τῶν σῶν, σίπυον ἤτησ' ἐρόμενος Κλεαίνετον.
Νυνὶ δ' ἐὰν μή τις σπεδρίαν φέρῃ, κἀ τὰ σιτία,
Οὐ μαχεῖσθαί φασιν ἡμεῖς δ' ἀξιοῦμεν τῇ πόλει
Προῖκα γυναῖκας ἀμύνειν, κἀ θεοῖς ἐγχωρίοις:
Καὶ σοὶ, κἂν ἀπιστῇς ἤδη, πλὴν τοσοῦτον ἐρῶ σοι,
Ἢν ποτ' εἰρήνη γένηται, κἀ πόνων παυσώμεθα,
Μὴ φθονεῖ δ' ἡμῖν κομῶν τι, μηδ' ἀπεγλεγισμένοις.

ΑΝΤΩΔΗ ΚΑΙ ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

Ὦ πολιοῦχε Παλλὰς, ὦ
Τῆς ἱερωτάτης ἅπα-
Σῶν πολέμῳ τε κἀ ποιη-
Τᾶις ἀμυάμει δ' ἐφορεύ-
Σης μεδέουσα χώρας:
Δεῦρ' ἀφίκου λαζυ̃σα τὴν
Ἐν γραπαῖς τε κἀ μάχαις
Ἡμετέραν ξυνεργόν,
Νίκην, ἣ χορικῶν ὄζιν ἐπαύρα,
Τοῖς τ' ἐχθροῖσι μεθ' ἡμῶν σαφάζει.
Νυνὶ σοῦ δεῦρο φάνηθι, δεῖ
Γὰρ τοῖς ἀνδράσι τοῖσδε, πά-
Σῃ τέχνῃ πορίσασι νί-
Κην εἰπίρροπόν τι κἀμοί.

ΑΝΤΕΠΙΡΡΗΜΑ.

Ἀξιῶ τοίνυν τοῖς ἵπποις, βαλόμενθ' ἑπαινέσαι,
Ἀξιῶ δ' εἴτ' εὐλογεῖν ὃς πολλὰ δὴ πεπόνηται

Κωνδύνευκαν μῦθ' ἡμῶν, ἐσβολάς τε καὶ μάχας.
Ἀλλὰ τἀ' ν τῇ γῇ μὲν αὐτῶν, οὐκ ἄγαν θαυμάζομεν:
Ὡς, ὅτ' εἰς τὰς ἱππαγωγὰς εἰσεπήδων ἀνδρικῶς,
Περιάμενοι κἀθανας, οἱ δὲ καὶ σκύδρα καὶ κρόμμυα:
Εἶτα τὰς καὶ πας λαβόντες ὥσωρ ἡμεῖς οἱ βοτοί,
Ἐμβαλόντες ἀνεζεύξαν ἱππαπαῖ, τίς ἐμβαλεῖ;
Λῆμον μᾶλλον: τί δρῶμεν, οὐκ ἐλᾷς ὦ Σαμβόκα;
Ἐξεπήδων τ' εἰς Κόρινθον: εἶτά γ' οἱ νεώτεροι
Ταῖς ἀπλαῖς ὤρυπον συνὰς, καὶ μιτήσαν χρώματα:
Ἦσθον δὲ τοὺ παγούρους ἀντὶ πόας μηδικῆς,
Εἴτις ἐξέρποι δύεται, κἀκ ζυθοῦ ληρώμενοι.
Ὡς τ' ἔφθη Θέωρος εἰπεῖν Καρκίνον Κορίνθιον.
Δεινά γ' ὦ Ποσείδον, εἰ μὴ τ' ἐν ζυθῷ δυνήσομαι,
Μήτ' ἐν γῇ, μήτ' ἐν θαλάττῃ διαφυγεῖν τοὺ ἱππέας.
Χο. Ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν καὶ νεανικώτατε,
Ὅσην ἀπὸν παρέσχες ἡμῖν φροντίδα;
Καὶ νῦν ἐπειδὴ σῶς ἐλήλυθας πάλιν,
Ἄγγελον ἡμῖν πῶς τὸ πρᾶγμ' ἡγώνισαι.
Αλ. Τί δ' ἄλλο γ' εἰ μὴ νικόζουλ' ἐγνώμιλῶ;
Χο. Νῶν ἀρ' ἄξιόν γε πᾶσιν ἐστὶν ἐπολολύξαι.
Ὦ καλὰ λέγων, πολὺ δ' ἄμεινον ὅτι τῶ λόγω
Εἰργασμένε, εἰδ' ἐπέλ-
θοις ἅπαντά μοι σαφῶς.
Ὡς ἐγὼ μοι δοκῶ
Κἂν μακρὰν ὁδὸν διελθεῖν ὧς' ἀκοῦσαι.
Πρὸς τἀληθῶ βέλτιστε διατάσας λέγ' ὡς ἅ-
παντες ἡδόμεθά σοι.
Αλ. Καὶμὴν ἀκοῦσαί γ' ἄξιον τῶν πραγμάτων.

Dii

Εὐθὺς γὰρ αὐτῇ κατόπιν ἐνθένδ' ἰέμενος.
Οὐδ' ἄρ' ἔνδον ἐλάσαι βρενθυστὰ ἀναρρηγνὺς ἔπη,
Τετραπυόμενος θ' ἅρειδε χὠ Φοῖνιξ ἵππειον,
Κρημνὸν ἐρείδων, κἀξωμότας λέγων.
Πιδανοῦται δ' ἡ βυλὴ γ' ἅπασ' ἀκροωμένη,
Ἐγένετ' ὦ αὐτῇ φιλοδαφάξιος πλέα,
Κἄβλεψέ πω, κἀτὰ μέτωπ' ἀνέπαυσε.
Κἄγωγ' ὅτε δ' ἤγνων ἐνδεχομένην τοὺς λόγους,
Καὶ τοῖσι φερναισμοῖσιν ἐξαπατωμένην,
Ἀγαθὴ Σκίτθαι κἀφέναξες, ἦν δ' ἐγὼ,
Βερέχιδοί τε κὠκόζηλοι κὠμόθωνες,
Ἀγρεάτ' ἐνῇ παῖς ὢν ἐπαιδεύθην ἐγὼ:
Νῦν μοὶ δράσας κἀγλάωσαν εὔπορον δότε,
Φωνλιύτ' ἀναιδῆ. ταῦτα φροντίζοντί μοι,
Ἐκ δεξιᾶς ἀπέπαρδε κατὰ πύγων ἀνήρ.
Κἀγὼ μὲν ἐσέκυσα, κἀτὰ τῷ μεσαιτῷ θένων
Τὴν κιγκλίδ' ἐξάρεξα, κἀναχανὼν μέγα,
Ἀνέκραγον: ὦ Ζεῦ: λόγους ἀγαθοὺς φέρων,
Εὐαγγελίσασθαί μοι τὴν ὑμῖν ἔλεμαι.
Ἐξοῦ γὰ δημοῖνο πόλεμο κατερράγη,
Οὐ πῶ ποτ' ἀφύας εἶδον ἀξιωτέρας.
Τῶν δ' εὐθέως τὰ μέσα πα διεγαλήνισεν,
Εἶτ' ἐστεφάνωμαι, εὐαγγέλια κἀγὼ φράσω
Αὐτοῖς, ἀπόρρητον πρησαίμιος ταχύ,
Ἵνα τὰς ἀφύας ὠνοῖντο πλλὰς τ' ὁλοῦ,
Τῶν δημιουργῶν ξυλλαβεῖν τὰ σκύφια.
Οἱ δ' ἀνεχόπτοσαν κὠμὲ ἐπεχήνεσαν.
Ὁδ' ὑπονοήσας ὁ Παφλαγὼν εἰδὼς ἅμα

Οἷς ὕδλιθ' ἡ βυλὴ μάλιστα ῥήσεται,
Ῥώμῃ ἔλεξε: ἄνδρες ἥδημοι δοκεῖ,
Ἐπὶ συμφοραῖς ἀλαθαῖσιν εἰσηγγελμένας,
Εὐαγγέλια θύειν ἑκατὸν βῶς τῇ θεῷ.
Ἐπῆλθε πῦρ εἰς ἐκεῖνον ἡ Σκιλὴ πάλιν:
Κἄγωγ' ὅτε δ' ἤγγων τοῖς Σολίτοις ἡ ἡμέρα,
Διηκοσίοισι βυσὶν ἐφηκόντιζα.
Τῇ δ' ἀρχοτέρᾳ χιλίᾳ παρήνεζα,
Εὐχὴν ποιῆζαι ζ ἡμάρων ἑσαύριον,
Δι' ἑπτακίδες εἰ γὰρ οἱ αὖθ' ἑκατὸν Σολῆς.
Ἐκαραδόκησεν εἰς ἐμὲ ἡ βυλὴ πάλιν.
Ὁ δ' ταῦτ' ἀκούσας, ἐκπλαγεὶς ἐφλυάφα,
Καθ' ἕλκον αὐτοὶ Πρυτάνεις, χοἱ τοξόδ:
Οἵδ' ἐθορύβουν περὶ τῇ ἀφύῃ ἑστηκότες.
Οὐδ' ἠνπβόλει γ' αὐτοῦ ὀλίγον μεῖναι χρόνον,
Ἰὼ ἄτᾳ ὁ κήρυξ ὁ ὑκ Λακεδαίμονθ λέγει,
Πύθηθ': ἀφῖκται γὰρ οἱ παρὰ δῶν λέγων.
Οἵδ' ἐξ ἑνὸς στόματος ἅπαντες ἀνέκραγον,
Νωὶ φοὶ παρὰ δῶν; ἐπειδή γ' ὦ μέλε
Ἤθοντο τὰς ἀφύας παρ' ἡμῶν ἀξίας,
Οὐ δόμεθα παρὰ δῶν: ὁ πόλεμος ἑρπέτω.
Ἐκεκράγεσάν τε τοῦ Πρυτάνεις ἀπέναι,
Εἶθ' ὑπερπόδων τοῦ δρυφάκτους παντα χῆ.
Ἐγὼ δ' τὰ κοίλαν' ἐπριάμην ἀπολεσῶν
Απαντα, τὰ τεγήτει ὅσ' ἦν ἐν τῇ ἀγορᾷ.
Επειτα ταῖς ἀφύαις ἐδίδουν ἅλυσματα,
Απορῶν αὐτοῖς πεῖνα κἀχανζόμην.
Οἵδ' ἐφεπόμουν ἐφεπύπαζόν τέ με

Απαντες ὕπνῳ, ὡς τὸν τλιὺ Κυκλωπὸς ὄλιον
Οβολῷ κοριάσαντες ἀναλαβὼν ἐλήλυθα.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

Πάντα δὴ πίσεχας, οἷα χρὴ τ' εὐτυχοῦντα.
Εὗρε δ' ὁ πανοῦργος ἔτερον πολὺ πανουργίας
Μείζοσι κεκασμένον,
Καὶ δόλοισι ποικίλοις,
Ῥήμασί θ' αἱμυλίοις.
Αλλ' ὅπως ἀγωνεῖ φρόντιζε τὰ πί-
Λοιπ' ἄρισα, ξυμμάχους δ' ἡμᾶς ἔχων ἔυ-
Νους, ὀπίσασαι πάλαι.
Αλ. Καὶ μὴν ὁ Παφλαγὼν ὑποὶ σεσίρχει
Ωδῶν κολόκυμα, κὴ τερέτπων κὴ κυκῶν,
Ως δὴ καταπύθμιός με, μορμὼ τ' ἔδρασε.
Κλ. Εἰ μή σ' ἀπολέσαιμ' εἴπ τ' αὐτῶν ἐμοὶ
Ψόφδῶν ἐνεῖν, διαπίσειμι πανταχῆ.
Αλ. Ηδίων ἀφελαῖς, ἀγίλατα φολοκομπίαις,
Απηυδάκεισα, μόθωνα φερεκόκκυζα.
Κλ. Οὔτοι μὰ τὴν Δήμητρ' ἐὰν μή σ' ἐκφάγω
Επὶ δὲ τ' γῆς, ὑδέποτε σιώσομαι.
Αλ. Ην μὴ 'κφαγηζήγω δέ σ' ἢν μὴ 'κπίω,
Καπικεφήσας, αὐτὸς ὅλος διαῤῥαγῶ.
Κλ. Απολῶ σε νὴ τὴν σεμνὴν τὴν σὰν πύλην.
Αλ. Ιδοὺ σεμνήν, οἵᾳ ὄψομαί σ' ἐγὼ
Επὶ σεμνῆς ἔσχατον διώμενον;
Κλ. Εν τῷ ξύλῳ δήπου σὺ νῦν τ' ὑρχνῶν.
Αλ. Ως ἐξύδυμαι, φίλε, πί ζει δῶ κἀπαφαγεῖν

Επὶ τῷ φάγοις ἥδιστ' ἂν; ὁπὶ βαλλαντίῳ;
Κλ. Ἐξαρπάσομαί σου τοῖς ὄνυξι τἀντερα.
Αλ. Ἀπουνχῶ σε τὰν Πρυταγείῳ ζητία.
Κλ. Ἑλξω σε πρὸς τὸ δῆμον, ἵνα λᾶός μοι δίκλιν.
Αλ. Κἀγὼ λί σ' ἕλξω, κἀναβαλῶ πλείονα.
Κλ. Αλλ' ὦ πόνηρε, ζοὶ μὲν ἁδὲν πίδε.
Ἐγὼ δ' ἐκείνῳ καπάγιλῶ γ' ὅζον δέλω.
Αλ. Ὡς σφόδρα ζὺ τὸ δῆμον ζεαυτῷ νενόμικας.
Κλ. Ἐπίσαμαι γδαὐτὸ οἷς ψωμίζε.
Αλ. Καθὼς ὦρ αἰ πίτθαι γε σιτίζεις κακῶς:
Μασώμθ' γδ, τῷ μὲν ὀλίγον ἐντιθεῖς,
Αὐτὸς δ' ἐκείνῳ πεπλάσιον καπέπακας.
Κλ. Καὶ νὴ Δί' ἀπό γε δεξιότητος τῆς ἐμῆς,
Δικάσομαι πιεῖν τὸ δῆμον εὐρὼ κἠγνδν.
Αλ. Χὠ θρασυτὰς ὑμᾶς, πυτοὶ σφίζε.
Κλ. Οὐκ ὦ γαδ' ἐν ἐκκλησίᾳ με δόξεις καδυσείπτα,
Ἰωμὶν εἰς τὸ δῆμον. Αλ. ἁδὲν κωλύει.
Ἰδοὺ, βάδιζε, μηδὲν ἡμᾶς ἐσχέτω.
Κλ. Ὦ δῆμε, δευρὶ ἔξελθε, νὴ Δί' ὦ πάτερ.
Αλ. Ἔξελθε δῆτ' ἐκ δημίδιον φίλτατον.
Δη. Τίνες οἱ ζοῶντες; ἐκ πόθεν ἀπὸ τῆς ὕβρεως;
Τὶν ἱερεσιώνιν μου κατατεράξατε.
Κλ. Ἔξελθ' ἵν' εἰδῇς οἷά πρᾶγ' ὑζρίζομαι.
Δη. Τίς ὦ Παφλαγὼν ἀδικεῖ σε; Κλ. διὰ σὲ τὸν κόμαν
Γὸ τὴν πυὶ κἠν τὰ νεανίσκων. Δη. τίν';
Κλ. Οτιὴ φιλῶ σ' ὦ δῆμε ἐρασὴς τ' εἰμὶ ζὸς.
Δη. Σὺ δ' εἶ τίς ἐτὸν; Αλ. ἀντερασὴς τυπυί,
Ἐρῶν πάλαι σου, βυλόμθ' τὸ σ' ἐν πιεῖν,

Ἄλλοι τε πολλοὶ κἀγαθοὶ κἀγαθοί,
Ἀλλ' οὐχ οἷοίτ' ἐσμὲν διὰ τυτονί. σὺ γὰρ
Ὅμοιος εἶ τοῖς παισὶ τοῖς ἐρωμένοις.
Τοὺς μὲν καλούς τε κἀγαθοὺς ἀεὶ θέρει,
Σαυτὴν δ' λυχνοπώλησι, κἀνδρεῤῥάφοις,
Καὶ σκυτοτόμοις, κἀβυρσοπώλησιν δίδως.
Κλ. Εὖ γὰρ ποιῶ τὴν δῆμον. Αλ. εἰπέ νυν, πόθεν;
Κλ. Ὅπ τὴν τραπηζὰν ὑπεπλήσαμεν τὴν ἐκ Πύλου,
Πλεύσας ἐκεῖσε τοὺς Λάκωνας ἤγαγον.
Αλ. Ἐγὼ δ' ἀεὶ παθὼν γ' ἀπ' ἐργαστηρίου
Ἐφοντος ἑτέρου τὴν χύτραν ὑφειλόμην.
Κλ. Καὶ μὴν ποιήσας αὐτίκα μάλ' ἐκκλησίαν
Ὠθῶμι, ἵν' εἰδῇς ὁπότερος νῷν ἐστί σοι
Εὐνούστερος: διάκρινον, ἵν' ἐκεῖνον φιλῇς.
Αλ. Ναὶ ναὶ διάκρινον δῆτα, πλὴν μὴ 'ν τῇ πνυκί.
Δη. Οὐκ ἂν καθιζοίμην ἐν ἄλλῳ χωρίῳ.
Ἀλλ' εἰς τὸ θέατρον χελιὼν παρεῖν εἰς τὴν σκιάν.
Αλ. Οἴμοι κακοδαίμων, ὡς ἀπόλωλ': ὁ γὰρ λέγων
Οἶκοι μὲν ἀνδρῶν ἐστὶ δεξιώτατος:
Ὅταν δ' ἐπὶ ταυτησὶ κάθηται πέτρας,
Κέχηνεν ὥσθ' ἁμπορίζων ἰχάδας.

ΣΤΡΟΦΗ.

Νῶν δεῖ σε πάντα δὴ κάλων ἀφιέναι σαυτὸν,
Καὶ λῆμα θύριον φορεῖν, καὶ λόγους ἀφύκτους
Οἵοισι τόνδ' ἐφαλεῖ: ποικίλος γὰρ ἀνὴρ
Κἀκ τῆς ἀμηχάνων πόρους εὐμηχάνους πορίζων.
Πρὸς ταῦθ' ὅπως ἔσει πολὺς καὶ λαμπρὸς ἐς τὰ ἄνδρας

Ἀλλά φυλάττου, μὴ πείσῃ ἐκεῖνον σοὶ σκήπτρου σχεῖν,
Τὰς δελφῖνας μετρεῖν, καὶ τὸν ἄκατον ἔλκειν.

Κλ. Τῇ μὲν δεκάτῃ Ἀθηναίῃ τῇ τῆς πόλεως μελέσθω
Εὔχομαι, εἰ μὴ σοὶ τὸν δῆμον τῶν Ἀθηναίων γενέσθαι
Βέλτιστος ἀνὴρ μετὰ Λυσικλέα, καὶ Κώνων, καὶ Σαλαβάκχαν,
Ὃς περ νυὶ μὲν δὴν δρᾷς, δεῖπνειν ἐν τῷ Πρυτανείῳ.
Εἰ δὲ σεμνοῦ μὴ σοὶ δοκῶ μάχομαι μόνος ἀντιβλέπων,
Ἀπολοίμην, καὶ διαπριάσθω, διατμηθείην τε λέπαδνα.

Αλ. Κἄγωγ' ὦ δῆμ' εἰμί σε φιλῶ καὶ μὴ σ' ἔργω, κατατμηθείς
Ἐφοίμην ἐν φρεικομμαπίοις, κ' εἰ μὴ τέτοιπι πέποιθας,
Ἐπ' ταυπὶ κατακνηθείην ἐν μυττωτῷ μὴ πυρῦ,
Καὶ τῇ χρεάγρᾳ τὴν ὀργὴ πίδων ἐλκοίμην ἐς κράμνηκον.

Κλ. Καὶ πῶς ἂν ἐμοῦ μᾶλλον σε φιλῶν ὦ δῆμε γένοιτο πολίτης;
Ὃς πρῶτα μὲν νυνὶ ἐβούλευόν σοι, χρήματα πολλὰς ἀπέδειξα
Ἐν τῷ καινῷ, τοὺ μὲν σπεύδοντ', τοὺ δ' ἄρχοντ', τοὺ δὲ μισοῦντ',
Οὐ φερντίζων τὴν ἰδιαν ἀδενὸς, εἰ σοὶ χαριζοίμην.

Αλ. Τοῦτο μὲν ὦ δῆμ' ἁδὲν σεμνὸν, κἀγὼ γὰρ τοῦτό σε δράσω,
Ἁρπάζων γὰρ τοὺ ἄρτους σοι τοὺ ἀλλοτρίους ἔνδοθι πιόσω.
Ὃς δ' οὐχὶ φιλεῖ σ' ὅλῃ ἐς εὖνυς, ἢν τ' αὐτόσε πρῶτα διδάξω,
Ἀλλ' ἢ διὰ τὴν αὖθ' ὁτιὴ σου τὴν ἀνθρακιᾶς ἀπολαύει.
Σὲ γὰρ ὁ Μήδειος διεξιφίσω περὶ τὴν χώρας ἐν Μαραθῶνι,
Καὶ νικήσας, ἡμῖν μεγάλως ἐγγλωττοπυπεῖν παρέδωκας,
Ἐπὶ ταῖς πύξαις ἢ φερντίζει σκληρῶς σε καθήμενον ἄτως.
Οὐ χ ὥσπερ ἐγὼ μαλακός σοι τυτὶ φέρω: ἀλλ' ἐπαίρου,
Κἄτα καθίζου μαλακῶς, ἵνα μὴ πιέζῃς τὴν ἐν Σαλαμῖνι.

Δη. Ἀνθρωπέ τίς εἶ; μῶν ἔγγον εἶ τῆς Ἁρμοδίου τὶς ἐκείνης;
Τοῦτο γέρον τὸ ἔργον ἀληθῶς γενναῖον καὶ φιλόδημον.

Κλ. Ὡς ἀπὸ μικρῶν εὖνυς αὐτῷ δωρημάτιον γεγένησαι.

Αλ. Καὶ σὺ γὰρ αὐτὸν πολὺ μιχθέροις ὄντων δλεάσμασιν εἶλες.
Κλ. Καὶ μὰν εἴπου τὶς ἀνὴρ ἐφάνη τῷ δήμῳ μᾶλλον ἀμῶν
Ἢ μᾶλλον ἐμοῦ σε φιλῶν, ἐθέλω περὶ τῆς κεφαλῆς σοι δοῦναι.
Αλ. Καὶ πῶς σὺ φιλεῖς ὃς τὸν ὀρῶν οἰκοῦντ' ἐν ταῖσι πθάκναισιν,
Καὶ γυαρίοις, καὶ πυγμαλίοις, ἔτος ὄγδοον, ἐκ ἐλεαίρεις,
Ἀλλὰ καθείρξας αὐτὸν βλίπεις: Ἀρχεπτολέμου δ' φέροντος
Τιὼ εἰρήνιω ἐξεσκέδασας, τὰς πρεσβείας τ' ἀπελαύνεις,
Ἐκ τῆς πόλεως ῥαδαπυγίζων, αἱ τὰς απονδὰς περικαλοῦσ'.
Κλ. Ἵνα γ' Ἑλλήνων ἄρξῃ πάντων: ἔστι γὰρ ἐν τοῖς λογίοισιν,
Ὡς τὴν δεῖ ποτ' ὑπ' Ἀρκαδίᾳ πεντώβολον ἡλιάσασθαι,
Ἢν ἀναμείνῃ: πάντως δ' αὐτὸν θρέψω' γὰρ κἀθεραπεύσω,
Ἐξευρίσκων εὖ κἀμιαρῶς, ὁπόθεν τὸ τειώβολον ἔξει.
Αλ. Οὐχ ἵνα γ' ἄρξῃ μὰ Δί' Ἀρκαδίας προνοούμην, ἀλλ' ἵνα μᾶλλον
Σὺ μὲν ἀρπάσῃς καὶ δωροδοκῇς ἀπὸ τῶν πόλεων, ὁ δὲ δῆμος
Τὸ πλέμιχλος καὶ τὸ ὀμίχλης, ἃ παν ἐργεῖς μὴ καθορᾷ σε:
Ἀλλ' ὦ ἀνάγκης ἅμα καὶ χρείας κἀμοὶ δεῖ σοὶ κεχήνῃ,
Εἰ δέ ποτ' εἰς Ἀγορὰν οὗτος ἀπελθὼν εἰρηναῖος διαπτύῃ,
Καὶ χάδρα φαγὼν ἀναθαρρήσῃ, καὶ στεμφύλων εἰς λόγον ἔλθῃ,
Γνώσεθ' ὅσων ἀγαθῶν αὐτὸ τῇ μισθοφορᾷ παρεκόπτε.
Εἶδ' ἤξει σοι δρομὺς ἄγγελος, κἄν σοῦ τὸν ὑπνον ἐχθρεύων
Ἃ σὺ κἀγνώσκων, τὰ δ' ἐξαπατᾷς καὶ ὀνειροπολεῖς περὶ σεαυτοῦ.
Κλ. Οὔκουν δεινὸν ταυτί γε λέγειν δῆτ' ἐς ἐμὲ, καὶ διαβάλλειν
Πρὸς Ἀθηναίους καὶ τὸ δῆμον, πεπιηκότα πλείονα χρήσα,
Νὴ τὸν Δήμητρα, Θεμιστοκλέους πολλῷ περὶ τὸν πόλιν ἤδη;
Αλ. Ὦ πόλις Ἀργεῖε, κλύεθ' οἷα λέγει; σὺ Θεμιστοκλεῖ ἀντιφερίζεις,
Ὃς ἐποίησε τὴν πόλιν ἣν νῦν μεγάλην, εὐρὼν δημαγωγῶν,
Καὶ πρὸς τέτταρις ἀνεισώσῃ τὴν Περσικὰ προσέπαυσεν,
Ἀφελὼν τ' ὀλίγην τὴν ἀρχαίων ἰχθὺς καινὰς παρέθηκεν

Σὺ δ' Ἀθηναίους ἐξήτησας μιχθοπολίτας ἀποφῆναι,
Διατεμχίζων καὶ χρησμωδῶν ὁ Θεμιστοκλεῖ ἀνυποφείζων.
Κἀκεῖνο μὲν φεύγει τὴν γῆν, σὺ δ' ἀγχιλείων ἀπομάττου.
Κλ. Οὔκουν ταυτὶ δεινὸν ἀκούειν ὦ δῆμ' ἐσί μ' ὑπὸ τούτου
Οπή σε φιλῶ, Δη. παῦ' ὕτοσὶ, καὶ μὴ σκέρζολλε πανηρά:
Πολλῷ δὲ πολύν με χρόνον ἐλελήθεις ἐγκρυφιάζων.
Αλ. Μιαρώτατος ὦ δημαχίδιον καὶ πλεῖστα πανοῦργα δεδρακώς.
Οπόταν χασμᾷ, καὶ πρὸ κακλὲς
Τῶν ἐυδυνῶν ἐκκαυλίζων,
Καταβρεχθίζει, κἀμφοῖν χροῖν
Μυριλλᾶ δῆθ' δημοσίων.
Κλ. Οὐ χαιρήσεις, ἀλλά σε κλέπτον-
Θ' αἱρήσω γὼ τρεῖς μυριάδας.
Αλ. Τί θαλαττοκοπεῖς καὶ πλατυγίζεις,
Μιαρώτατος ὢν πρὸς τὸν δῆμον
Τὸν Αθηναίων; καί' ὅτι δείξω
Νὴ τὸν Δήμητρ', ἢν μὴ ζώλω,
Δωρεοδοκήσαντ' ἐκ Μιτυλήνης πλεῖν ἢ μνᾶς τετρακοσίας.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

Χο. Ω πᾶσιν ἀνθρώποις φανεὶς μέγιστον ὠφέλημα,
Ζηλῶ σε τὴν εὐγλωττίας: εἰ γὰρ ὧδ' ἐποίεις,
Μέγιστος Ελλήνων ἔσει, καὶ μόνος καθέξεις
Τὰ ν τῇ πόλει, τὴν ξυμμάχων τ' ἀρχὴν ἔχων τείαιναν,
Η πλλὰ χρήματ' ἐργάσει, σεαυτὸν τε καὶ τὰ πράγματα.
Καὶ μὴ μεθῇς τὴν ἄνδρ', ἐπειδὴ σοι λαβὼν δέδωκεν,
Κατεργάσει ῥᾳδίως, πλουρὰς ἔχων τοιαύτας.
Κλ. Οὔκουν ταῦτ' ἐστὶ ταῦτα, μὰ τὸν Ποσειδῶν:

Ἐμοὶ γὰρ ἐς ἐργασμένον τοιοῦτον ἔργον, ὡς τὸ
Ἀπαξάπαντας τοὺς ἐμοὺς ἐχθροὺς ὀπισομίζειν,
Ἕως ἂν ἡ τὴν ἀσπίδων τὴν ἐν Πύλῳ τιλοιπὸν.
Αλ. Ἐπῄρεις ἐν ταῖς ἀσπίσι, λαβὼν γὰρ ἐκδέδωκας.
Οὐ γάρ σ' ἐχρῆν εἰσφορὰν φιλεῖς τὸν δῆμον, ἐκ πενιρίας
Ταύτας ἐᾶν αὐτοῖσι τοῖς πόρπαξιν ἀναπιθλοῦσθαι.
Ἀλλ' ὅτι τοῦτ' ὦ δῆμε μηχάνημ', ἵν' ἦν σὺ βύλῃ
Τὸν ἄνδρα κολάζειν τινί, σοὶ τοῦτο μηχάνημ'.
Ὁρᾷς γὰρ αὐτῷ τῖφος, οὗ δεῖται πολλῶν
Νεανιῶν: τούτους δ' ἀποικοῦσι μελιτοπῶλαι
Καὶ τυροπῶλαι: τὸ δ' εἰς ἓν ἐσὶ συγκεκυφός,
Ὥστ' εἰ σὺ ξεμπήσαιο, κἀκλέψειας ὀρακίνδα,
Νύκτωρ καθαρπάσαντες ἂν τὰς ἀσπίδας, φέροντες
Τὰς εἰσβολὰς τὴν ἀλφίτων ἂν καταλάβοιεν ἡμῶν.
Δη. Οἴμοι τάλας, ἔχουσι γὰρ πόρπακας; ὦ πόνηρε,
Ὅσην με παρεκόπτου χρόνον, τοιαῦτα χρυσίδημον;
Κλ. Ὦ δαιμόνιε μὴ λέγοντ' ἴδῃ, μήδ' οἰηθῇς
Ἐμοῦ ποθ' εὑρήσειν φίλον βελτίον', ὅστις εἶς ὤν,
Ἐπαυσα τοὺς χωμῳδοπας: κἀμ' ἠλέησεν ἀδὴν
Ἐν τῇ πόλει χωμῳδικόν, ἀλλ' εὐθέως κέκραγα.
Αλ. Οὐκοῦν γὰρ οἱ τὰς ἐγχέλεις διῃρημένοι πέπονθας:
Ὅταν μὲν ἡ λίμνη κατασῇ, λαμβάνουσιν ἀδύνῃ:
Ἐὰν δ' ἄνω τε κἀκάτω σόρσορον κυκῶσιν,
Αἱροῦσι: κἀσὺ λαμβάνεις, ἢν τὴν πόλιν ταράττῃς.
Ἐν δ' εἰρήνῃ τοσουτονί: σκέψῃ τοιαῦτα πωλεῖν,
Ἑλωκὰς ἥδη τοιοῦτ' ἀναπύμα παρὰ σεαυτῷ,
Ταῖς ἐμβάσι φάσκων φιλεῖ; νΔη. ἀδῆτα μὰ τὸν Ἀπόλλω.
Αλ. Ἐγνωκας οὖν δῆτ' αὐτὸ οἷός ὅστιν; ἀλλ' ἐγώ σοι,

Ζεὺς γὰρ τριάκοντος ἐμβάλλων, τί τὸ φορεῖν δίδωμι.
Δη. Κρίνω σ' ὅσον ἐγ' ᾠδα περὶ τὸν δῆμον ὄντ' ἄριστον,
Εὐνοῦχόν τε τὴν πόλει, καὶ τοῖσι δακτύλοισιν.
Κλ. Οὐδενὸν οὖν ἐστ' ἐμβάδας τοσοῦτον ἀνάξιος;
Ἐμοῦ δὲ μὴ μείαν ἔχειν ὅσων πέπονθας, ὅστις
Ἐπαυσα τοὺς κινοῦντας, τὸ γνώμην ἐξαλείψας;
Αλ. Οὔκουν σε παύσει δεινόν ὄζι πρεσβυτοτηρεῖν,
Παύσαί τε τοὺς κινοῦντας: κἀκ ἐὰν ὅπως ἐκείνως
Οὐχὶ φθονῶν ἔπαυσας, ἵνα μὴ ῥήτορες γένωνται.
Τοῦτον δ' ὁρῶν ἄνδρ' ἀγαθὸν ὄντα τηλικουτονί,
Οὐ πώποτ' ἀμφιμαχάλῃ τὸν δῆμον ἐξίωσας,
Χειμῶνος ὄντος: ἀλλ' ἐγώ σοι τοῦτον δίδωμι.
Δη. Τοιοῦτον Θεμιστοκλῆς ἢ πώποτ' ἐπενόησεν,
Καὶ τοι σοφὸν κἀκεῖν' ὁ Περικλεύς. ἔμοιγε μέν τοι
Οὐ μεῖζον εἶναι φαίνετ' ἐξεύρημα τοῦ χυτροῦ.
Κλ. Οἴμοι τάλας, ὁποίοις πανουργισμοῖς με περιελαύνεις;
Αλ. Οὔκ, ἀλλ' ὅταν πίνων ἀνὴρ πόνον δ' ὅταν χρείῃ,
Τοῖσι τρόπεις τοῖς σοῖσιν ὥσπερ βλαυτίοισι χρῶμαι.
Κλ. Ἀλλ' οὐ χαρβαλεῖς με δωρεαῖς: ἐγὼ γὰρ αὐτὸ
Περσαμφιῶ τοδί, σὺ δ' εἶμι' ὦ πόνηρε. Δη. αἰβοῖ.
Οὐκ ἐς κόρακας ἀποφθερεῖ σύρσης κάκιστον ὄζων;
Αλ. Καὶ τοῦτ' ἐπίπεδός σε ποιήσω χ' ἵνα σ' ἀπωνίζῃ.
Καὶ πρότερον ἐπιζουλώσεί σοι τὸ χαυλιόν οἶδ' ἐκεῖνον
Τὸ σιλφίου τὸ ἄξιον γεώρυχον; Δη. οἶδα μέν τι.
Αλ. Ἐπίπεδες ἔτος αὐτὸν ἐποίησ' ἄξιον γενέσθαι,
Ἵν' ἐθίοιτ' ὠγούμενοι, κἄπειτ' ἐν Ηλιαίᾳ
Βλέποντες ἀλλήλους ἀποκτείνειαν οἰδιπόδαι.
Δη. Νὴ τὸν Ποσειδῶ, καὶ σὺ γ' ἐμὲ τουτί γ' εἶπ' ἀνὴρ κόπριος.

Επι

Αλ. Οὐ γὰρ τόδ' ὑμεῖς ἐλεύθεροι δὴ πώ ποτ' ἐγένεθε πυρρολ;
Καὶ νὴ Δί' ἦν γὰρ τοῦτο Πυρράνδρου τὸ μηχάνημα.
Κλ. Οἵοισί μ' ὦ πόνηρε σωμολοχεύμασι παρέπεις;
Αλ. Ἡ γὰρ θεός μ' ἐκέλευσε νικῆσαί σ' ἀλαζονείᾳ.
Κλ. Αλλ' οὔ με νικήσεις: ἐγὼ γὰρ φημί σοι παρέξειν
Ω δῆμε μηδὲν δρῶντι, μιᾷ τρύβλιον ῥοφῆσαι.
Αλ. Κἀγὼ δὲ κυλίχνιον τέ σοι καὶ φάρμακον δίδωμι,
Τὰν τοῖσιν ἀντικημίοισιν ἑλκύδρια θεραπεύειν.
Κλ. Ἐγὼ δὲ τὰς πολιὰς γέ σου κλέγων, νέον ποιήσω.
Αλ. Ἰδοὺ δέχου κέρκον λαγῶ, τὼ φθαλμὼ θεὶς ψῆν.
Κλ. Ἀπομυξάμενός γ' ὦ δῆμε, ἐμοῦ θεὸς τὸν κεφαλὸν ἀποψῶ.
Αλ. Ἐμοῦ μὲν οὖν, ἐμοῦ μὲν οὖν. — Κλ. Ἐγὼ σε ποιήσω ζῆν-
Ραᾳδίως, ἀναλίσκοντα Σαυτοῦ παλαιὰν ναῦν ἔχον-
Τ', εἰς ἣν ἀναλῶν τύχῃ ἐφέ- Ξεις, ὃς δὲ ναυπηγήσεται.
Διαμηχανήσομαί θ' ὅπως Ἀνίσιον σαυτὸν λάβῃς.
Χο. Ἀνὴρ παφλάζῃ, παῦε παῦ Ὑπερζέων, ὑφελκτέον
Δὲ τοῦ δάδον, ἀ παρυσέον Τὸ πῦρ ἀπὸ λῶν ταυτηί.
Κλ. Δώσεις ἐμοὶ καλὼ δίκλω, Ἱππύμιος ταῖς ἐπαφοραῖς:
Ἐγὼ γὰρ εἰς τοὺς πλησίους Σπύσω σ' ὅπως ἂν ἐλλαφῇς.
Αλ. Ἐγὼ δ' ἀπειλήσω μὲν οὐ- Δὲν, εὔχομαι δέ σοι ταδί,
τὸ μὲν τάχιστον τἀδίδων Ἐφεσάναι σίζον: σὲ δὲ
Γνώμῃ ἐρεῖν μέλλοντα θεὶ Μιλησίων, καὶ κερδανεῖν
Τάλαντον, ἢν κατεργάσῃ Σπεύδειν, ὅπως τἀδίδων
Ἐμπλήμενος, φθαίης ἔτ' εἰς Ἐκκλησίαν ἐλθεῖν, ἔπει-
Τα πρὶν φαγεῖν, ἀνὴρ μεθή- Κοι, καὶ σὺ τὸ τάλαντον λαβεῖν
Βυλόθυμος ἐ- Σθίων ὑπερπνιγείης.
Χο. Εὖ νή γε Δία, καὶ Ἀπόλλω, Καὶ τὴν Δήμητρα.
Δη. Καί μοι δοκεῖ, καὶ τἄλλα γ' εὖ καταφανῶς

Ἀγαθὸς πολίτης, οἷος οὐδεὶς πω χρόνου
Ἀνὴρ γεγένηται τοῖσι πολλοῖς τ' ἐμοῦ.
Σύ δ' ὦ Παφλαγὼν φάσκων φιλεῖν μ' ἐσκορόδισας.
Καὶ γὼ ὑπόδιος τ' δακτύλιον, ὡς ὑκέτι
Ἐμοὶ ταμιεύσεις. Κλ. ἔχε, πρὸς τὸν δι' ἴδ', ὅπ
Εἰ μή μ' ἐάσεις ἐπιθυμεῖν, ἕτερος αὖ
Ἐμοῦ πανουργότερός τις ἀναφανήσε).
Δη. Οὐκ ἔσθ' ὅπως ὁ δακτύλιος ἔσθ' ὑπὸσί
Οὐμοί: τὸ γοῦν σημεῖον ἕτερον φαίνε),
Ἀλλ' ἢ ὑκάδορῶ. Αλ. φέρ', ἴδω τί σοι σημεῖον ἦν.
Δη. Δημοῦ ζοείου θρίον ἐξωπτημένον.
Αλ. Οὐ τοῦτό γ' ἐστὶν. Δη. ὑ τὸ θρίον, ἀλλὰ τί;
Αλ. Λάρος κεχηνὼς ἐπὶ πέρδικος δημηγορῶν.
Δη. Αἰβοῖ τάλας. Αλ. τί δῆτα; Δη. ἀποφέρεικποδών,
Οὐ τὸν ἐμὸν ἔσχεν, ἀλλά τ' Κλεωνύμου.
Παρ' ἐμοῦ δὲ τυπτὶ λαβὼν, ταμίευέ μοι.
Κλ. Μὴ δῆτα πῶγ' ὦ δέσποτ' ἀντιβολῶ σ' ἐγὼ,
Πρὶν ἄν γε τ' χρησμῶν ἀκύσῃς τῶν ἐμῶν.
Αλ. Καὶ τ' ἐμῶν γων. Κλ. ἀλλ' ἐὰν τύτω πίθῃ,
Μολγὸν γενέδζ δεῖ σε. Αλ. κἄν γε τυτωΐ,
Φωλὸν γενέδζ δεῖ σε μέχρι τ' μυρρίνε.
Κλ. Αλλ' οἵ γ' ἐμοὶ λέγυσιν ὡς ἄρξαί σε δεῖ
Χὤρας ἁπάσης, ἐστεφανωμένον ῥόδοις.
Αλ. Οἵ' μοὶ δέ γ' αὖ λέγυσιν, ὡς ἀλυργίδα
Ἔχων κατάπαστον κὐ στεφάνῳ, ἐφ' ἅρματος
Χρυσοῦ διώξεις Σμικύθην, κὐ Κύδιον.
Κλ. Καὶ μὴν ἔνεγκ' αὐτοῦ ἰὼν, ἵν' οὗτοσὶ
Αὐτῷ ἀκύσῃ. Αλ. πάνυ γε. Δη. κὐ σὺ δὴ φέρε.

Κλ. Ἰδού. Αλ. Ἰδού. Δη. νὴ τὸν Δί' ἔλιν κωλύει.

ΣΤΡΟΦΗ.

Χο. Ἡδὺν φάος ἡμέρας ——— Ἐσαῦ τοῖσι παροῦσι χὴ
Τοῖσιν ἀφιγμένοισιν, Ἣν Κλέωνα σπλῆται.
Καὶ τὸ πρεσβυτέρων πνῶν Οἵων ἀγαλεωτάτων,
Ἐν τῷ δικαίῳ δικᾶν Ἤμεσ' ἀντιλεγόντων:
Ὡς εἰ μὴ γένοιθ' οὗτος ἐν Τῇ πόλει μέγας, οὐκ ἂν ἦ-
Στίλψ σκεύη δύω χρησίμω, Δοίλυξ, οὐδὲ περίνη.
Ἀλλὰ χὴ τόδ' ἐγώ γε θαυ- Μάζω τὸ μεσίας
Αὐτὸν φασὶ γὰρ αὐτὸν οἱ Παῖδες οἱ ξυμφοίτων,
Τῷ δωρισὶ μόνῳ ἂν ἀρ- Μοῦσαν θαμὰ τὴν λύρας,
Ἀλλωδὶ οὐκ ἐθέλειν μαθεῖν. Κἄτα τὸ κιθαρισὶν
Ὀργιάσαντ' ἀπάγειν κελεύ- Ειν, ὡς ἁρμονίαν ὁ παῖς
Οὕτως ἁδιώτατα μαθεῖν, Ἦν μὴ διχορδιοκῇ.

Κλ. Ἰδού, θέασαι, κοὐχ ἅπαντας ἐκφέρω.
Αλ. Οἴμ' ὡς χρεῖον, κοὐχ ἅπαντας ἐκφέρω.
Δη. Ταυτὶ τί ὄζει; Κλ. λόχια. Δη. πάντα; Κλ. ἐθαύμασας;
Καὶνὴ Δί' ἔτιγ' ἐμεῦ γε κιβωτὸς πλέα.
Αλ. Ἐμοὶ δ' ὑπῆρχον, κἀξωοικία δύο.
Δη. Φέρ' ἴδω. τίνος γὰρ εἶσιν οἱ χρησμοί ποτε;
Κλ. Οὐμοὶ μάν' εἰσι Βάκιδος. Δη. οἱ δὲ σοὶ τίνος;
Αλ. Γλαύκιδος ἀδελφοῦ τοῦ Βάκιδος μεμαντέρου.
Δη. Εἰσὶ δὲ περὶ τί; Κλ. περὶ Ἀθηνῶν, περὶ Πυλου,
Περὶ σοῦ, περὶ ἐμοῦ, περὶ ἁπάντων πραγμάτων.
Δη. Οἱ σοὶ δὲ περὶ τί; Αλ. περὶ Ἀθηνῶν, περὶ φαχῆς,
Περὶ Λακεδαιμονίων, περὶ σκόμβρων νέων,
Περὶ τοῦ μεθυόντων τ' ἄλφιτ' ὀξὺ ἀγορᾷ κακῶς,

περὶ ζῶ, φίλε μοῦ, περὶ ἁπάντων πρεσβυτάτων,
τὸ πῶς ἂν ἐπὶ σοί δάκοι.

Δη. ἄγε νῦν ὅπως αὐτῷς ἀναγνώσεταί μοι,
καὶ τὸ περὶ ἐμοῦ κεῖνον, ὡς τῷ ἥδομαι,
ὡς ἐν γε φίλῃσιν ἀεὶ τὸς γνήσιος εἶμαι.

Κλ. ἄκουε δὴ νῦν καὶ πρόσεχε τὸν νοῦν ἐμοί.
φέρε δ' ἐρέσθαι λογίων ὅδον, ἣν σοὶ Ἀπόλλων
ἔχρησ' ἐξ ἀδύτου διὰ τριπόδων ἐρίτιμον·
σώζεσθαί σ' ἐκέλευσ' ἱερὸν κύνα καρχαρόδοντα·
ὃς πρόσθεν δάκνων καὶ ὕστερ ζῶ δεινὰ κακεργάζῃς,
σοὶ μὲν δὸν ποιεῖ, κἂν μὴ δρᾷ, πάντ' ἀπολεῖται.
πολλοὶ γὰρ μίσει σφε καταρρᾴζασι κολοιοί.

Δη. ταυτὶ μὰ τὸν Δία τί ἐγὼ 'κ οἶδ' ὅ, τι λέγεις,
τί δ' ἐς ἐρέσθαι καὶ κολοιοῖς καὶ κυνί.

Κλ. ἐγὼ μέν εἰμι ὁ κύων, περὶ ζῶ δὲ πάνυ,
σοὶ δ' εἰ πιθοίμην σώζεσθαί μ' ὁ φοῖβος τὸν κύνα.

Δη. οὐ τοφής' ὁ χρησμός, ἀλλ' ὁ κυὼν ὅδ',
ὥσπερ δύρας ζῶ τὴν λογίων παρεδίετο.
ἐμοὶ δὲς ὀρθῶς περὶ τούτου τὸν κυνός.

Δη. λέγε δή, ἐγὼ δ' ὑπερπτάμενος λήψομαι λίθον,
ἵνα μή μ' ὁ χρησμὸς ὀφείλῃ τῷ κυνὸς δάκνῃ.

Λλ. φέρε δ' ἐρέσθαι κἀμὲ Κέρβερον ἀνδραποδιστὴν
ὃς κέρκῳ σαίνων ὁπόταν λειτυῆς ὀπτηρῶν,
ἐξέδεται ζῶ τοὔψον, ὅταν ζῷ που ἄλλοσε χάζῃς·
ἐς φοιτᾷ δ' ἐς τὰ πάντα λήσει τι κωφὸν,
νύκτωρ τὰς λοπάδας καὶ τὰς ὑός διαλείχων.

Δη. νὴ τὸν Ποσειδῶ, πολὺ γ' ἄμεινον ὦ Γλάνι.

Κλ. ὦ τᾶν ἄκουσον, εἶτα διάκεινον τότε.

Εστ γυνὴ, πέζει ἡλέουθ' ἱεραῖς ὁ Αθήναις,
Ος φρὶ τ' δήμυ πολλοῖς κάνω ψι μαχῆ Ϝ,
Ωστε φρὶ σκύμνοισι βεβηκὼς: δν Ϝὺ φύλαξαι,
Τεῖχος πυίϜας ξύλινον, πύργες τε Ϝιδηρᾶς.
Δη. Ταῦτ' οἶδ' ὅ, τι λέγεις; Αλ. μὰ τ' Απόλλω γὼ μὰν ὦ.
Κλ. Εφρασιν ὁ θεός Ϝοι Ϝαρῶς Ϝώζειν ἐμέ,
Εγὼ γδ' ἀντὶ τῦ λέσυτ' ἐμὰ Ϝοι.
Δη. Καὶ πῶς μ' ἐλελῦθεις ἀντιλέων γεγενημέν ος;
Αλ. Εν ὐκ ἀναδιδάσκει Ϝε τὴν λοιμὸν ἐκεῖν',
Ο μόνον Ϝιλιγρυῖ τεῖχός δει ξύλον,
Εν ὦ σε Ϝώζειν τὸν δ' ἐκέλδ' ὁ Λοξίας.
Δη. Πῶς δῆτα τ' ἔρραζεν ὁ θεὸς; αλ. τ' τορὰ
Δῆσαί σ' ἐκέλδε πεντετεί γγῳ ξύλῳ.
Δη. Ταυτὶ πλεῖς τὰ λόγι' ἤδη μοι δοκεῖ.
Κλ. Μὴ πίθυ, φθονερὰ γδ' ἐπικρώζυσι χορῶται.
Αλλ' ἱέρακα φίλει, μεμνημένος εν φρεσὶν ὅς Ϝοι
Ηγαγε Ϝωδίσας Λακεδαιμονίων κοραλίνης.
Αλ. Τῦτο γέτοι Παφλαγὼν παρεκινδύνευσε μεδυδεὶς:
Κεκερσόπλη κακόξυλε, τί τ' ἦγεῖ μέγα τῦργον;
Καί κε γυνὴ φέροι ἄχθος, ἐπίκειν ἀνὴρ ἀναθεῖν.
Αλλ' ὐκ ἄν μαχέϜαιτο, χέϜαιτο γδὲι μαχέϜαιτο.
Κλ. Αλλὰ τόδε φράζ', ὡς Πύλυ Πύλου ἦν στεύεται,
Εστ Πύλος ὡς Πύλοιο. Δη. τί τ' τὸ λέγει ὡς Πύλοιος;
Αλ. Τὰς πύελους φησὶ καταλῦσεδ' ἐν Ϝαλαμείῳ.
Δη. Εγὼ δ' ἀλκτέ τημερον γενήσομαι.
Αλ. Αὐτὸς γὲ μῶν τὰς πύελους ἀφήρπασεν.
Αλλ' ὔτοσί γδ ὄζει φρὶ τ' ναυτικῦ
Ο χρησμός, ὡ σε δεῖ φυλάττειν τ' νεὼ πάνυ.

Δη. Προσέχωι σὺ δ' ἀναγίγνωσκε τοῖς ναυτικοῖς.
Οπως ὁ μισθὸς ταχέως τις ἀποδοθήσεται.
Αλ. Λίγειδη, φράσαι κωμαλώπηκα μή σε δολώσῃ,
Λαίθαργον, ταχύπους, δολίαν κερδὼ, πολυΐδριν.
Οἶδ' ὅ, τι τοῦτό ἐστι; Δη. Φιλόστρατος ἡ κωμαλώπηξ.
Αλ. Οὐ τοῦτο φησὶν, ἀλλὰ ναῦς ἑκάστοτε
Αἰτεῖ ταχείας, ἀργυρολόγους, ὑτοσί.
Ταύτας ἀπαιδᾶ μὴ διδόναι σ' ὁ Λοξίας.
Δη. Πῶς δὴ πείθεις ἐστὶ κωμαλώπηξ; Αλ. ὅπως;
Οτιὴ πείθεις ὅτι χὠ κύων ταχύς.
Δη. Πῶς οὖν ἀλαίνηξ πεφυκὼς θεὸς τῷ κυνί;
Αλ. Αλωπεκίσασι τοὺς στρατιώτας ἤκασεν,
Οτιὴ δόλους πρώγυσιν ἐν τοῖς χωρίοις.
Δη. Εἶεν: τούτοις ὁ μισθὸς τοῖς ἀλωπεκίσιν ποῦ;
Αλ. Εγὼ πορίῶ κἀγὼ τὸν ἡμερῶν πρίων.
Αλλ' ἔτι τόνδ' ἐπάκουσον ὃν ἔπος σοι ἀξιαλέα δ,
Χρησμὸν Λητοΐδης, Κυλλήνιον μή σε δολώσῃ.
Δη. Ποίαν Κυλλήνιον. Αλ. τίν' τούτου χεὶρ ἐπίπεσε
Κυλλήνιον ὀρθῶς, ὃς τὴ φησ' ἐμβαλε κυλλῆ.
Κλ. Οὐκ ὀρθῶς φράζεις; τὴν Κυλλήνιον δ' ὁ Φοῖβος
Ες τὰν χεῖρ' ὀρθῶς ἠνίξατο τὴν Διοπίθους.
Αλλά δ' ἔστιν μοι χρησμὸς ἀεὶ σὺ πεφυλαγμένος,
Αἰετὸς ὡς γίνει, κἠπάσης γῆς βασιλεύσεις.
Αλ. Καὶ δ' ἐμοὶ κἠγῆς, κἠτ' ἐρυθρᾶς γε θαλάσσης,
Χὤτι γ' ἐν Εκβατάνοις δικάσεις λείχων ἐστίπαρ.
Κλ. Αλλ' ἐγὼ εἶδον ὄναρ κἠμοὶ δόκει ἡ θεὸς αὐτὴ,
Τὼ λήμου καταχεῖν ἀρυτοίνην πλεθυγίσιαν.
Αλ. Νὴ Δία κἠγὼ: κἠμοὶ δόκει ἡ θεὸς αὐτὴ

Εκ πόλεως ἐλθεῖν κἀγλαΐζ αὐτῇ πιθῆται·
Εἶτα καταπτῆναι κἀπὶ τὴς κεφαλῆς ἀργυρέαν
Ἀμβροσίαν κἀπὶ σοῦ, κἀπὶ τούτου δὲ σκορόδαλμον.
Δη. Ἰοὺ, ἰού, ἐκ ἦν ἄρ' ἀλεὶς ἡ Γλαυκὸς σοφὰ πέρα.
Καὶ μοὶ ἐμαυτὸν ἐπιτρέπω σοι τουτονί
Γέροντα γωγεῖν, κἀναπαιδεύειν πάλιν.
Κλ. Μή πω γ' ἱκετεύω σ' ἀλλ' ἀνάμεινον, ὡς ἐγὼ
Κριθὰς πορίσω σοι κἀξίον κἀδ' ἡμέραν.
Δη. Οὐκ ἀνέχομαι κριθῶν ἀκούειν πολλάκις
Ἐξηπατήθην ὑπό τε σοῦ κἀ Θεφάνους.
Κλ. Ἀλλ' ἄλφιτ' ἤδη σοι πορίσω σκευασμένα.
Αλ. Ἐγὼ δ' ἁλίπαστα γοῦν παρεσκευασμένα,
Καὶ τοὔψον ὀπτὸν· μηδὲν ἄλλ' ἢ μὴ φάγε.
Δη. Ἀνύσατε νῦν ὅ,τι ἂν ποιήσετ', ὡς ἐγὼ
Ὅπως ἂν σφῶϊν ἓν μὲν ἧττον ἂν ποιῇ,
Τούτῳ δ' ἁδαδώσω τ' πυκνὸς τὰς πλευράς.
Αλ. Τρέχομ' ἂν ἤδη σφῶϊν. Κλ. οὐ δῆτ' ἀλλ' ἐγώ.

ΣΤΡΟΦΗ.

Χο. Ὦ δῆμε καλῶν γ' ἔχεις Ἀρχὼν, ὅπου πάντες ἄρ-
Θρωποι δεδιάσι σ' ὥσ-
Περ ἄνδρα πύραυνον.
Ἀλλ' εὐπαράγωγός τις
Θωπεδόμβιός τε χαί-
Ρεις κἀξαπατώμενος·
Πρὸς τὸ τ' λέγοντ' αἰεὶ
Κέχηνας, ὀνῦς δ' οὐ σοῦ
Παρὼν ἀπεδήμει.

ΣΤΣΤΗΜΑ ΚΑΤΑ ΠΕΡΙΚΟΠΗΝ.

Δη. Νῦς ἐκ ἐνι πᾶς κόμαις Τιμῶν, ὅτιμὴ ἐ φρονεῖν
Νομίζετ', ἐγὼ δ' ἐκὼν
Ταῦτ' ἠλιθιάζω.
Αὐτός τε γὰρ ἥδομαι,
Βρύλλων τὸ καθ' ἡμέραν.
Κλίπ' ὄντά τι βέλομαι
Τρέφειν ἕνα ταχυπίνω,
Τῶν δ' ὅπαν ᾖ πλέως,
Ἀρας ἐπάταξα.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

Χο. Οὕτω μὴ ἂν εὖ ποιῇς,
Εἴ σοι πυκνότης ἔνε-
Στ' ἐν τῷ πρόσωπῳ λέγειν
Τήνῳ πάνυ πολλά.
Εἰ τὰς δ' ἐπιπλοκὰς ὧσ-
Περ δημοσίᾳ χέρσιν
Ἐν τῇ πυκνί κἀθ' ὅταν
Μή σοι τύχῃ ὄψιν ἄν,
Τύπτων ὡς ἀεὶ παχύς,
Θύσας ἐπλεπτύης.

ΣΤΣΤΗΜΑ ΕΤΕΡΟΝ.

Δη. Σκέψασθε λέμ' εἰ σοφῶς
Αὐτοῦ φρίεχομαι,
Τὰς εἰρομένους φρονεῖν
Καί μ' ὄζα παύλεσθαι.

Τηρῶ γδ ἑκάστοτ' αὐ.
Τὺς, ὑδὲ δοκῶν ὁρᾶν
Κλέπτοντας, ἔπειτ' ἀναγ-
Κάζω πάλιν ἐξεμεῖν,
Ἀπ' ἂν κακλόφωσι μυ
Κημὸν καταμιλῶν.

Κλ. Ἀπαγ' ἐς μακαρίαν ἐκ πολῶν. Αλ. Ζύγ' ὦ φθόρε.
Κλ. Ὠδῆμ' ἐγὼ μέν τι παρεσκδασμένος
Τρίπαλαι κάδημαι βελομένος σ' εὐρηκεῖν.
Αλ. Εγὼ δ', ἑκκαίδεκα πάλαι γε, κ' δωδεκάπαλαι,
Καὶ χιλιόπαλαι, κ' τρεῖς πάλαι, πάλαι, πάλαι.
Δη. Εγὼ δ' τρισδοκῶν γε, τετρυμενόπαλαι,
Βδελύττομαί σφω, κ' τρεῖς πάλαι, πάλαι, πάλαι.
Αλ. Οἶδ' οὖν ὃ δρᾶσον; Δη. εἰπὲ μὴ φράσεις γε σύ.
Αλ. Αφες ἀπὸ Χαλβίδων ἐμέ τι κ' τυτονί,
Ινα σ' εὖ ποιῶ μὴν' ἐξίσυ. Δη. δρᾶν ταῦτα χρὴ.
Απτ. Αλ. ἰδὲ. Δη. θέοιτ' ἄν. Κλ. ἐπιθεῖν κἀγώ.
Δη. Αλλ' ἢ μεγάλως εὐδαιμονήπω τήμερον,
Τὸ τὴν ἑρασῶν, νὴ Δί' ἢ γὼ θρύψομαι.
Κλ. Ορᾷς; ἐγώ σοι τρεῖς ἐνέφερον δίφρους,
Αλλ' ὑ τράπεζαν. Αλ. αλλ' ἐγὼ τετραίτρεις.
Κλ. Ιδὺ φέρω σοι τὴν δὲ μαζίσκην ἐγώ,
Εκ τῆς ὅλων τῆς ἐν Πύλῳ μεμαγμένην.
Αλ. Εγὼ δ' μυσίλας μεμυξιλημένας
Τῷ τὸ θεῦ τῇ χειρὶ τῇ λεραντίνῃ.
Δη. Ως μέγαν ἄρ' εἶχες ὦ πότνια τὸ κέντρον.
Κλ. Εγώ δ' ἔτνος γε, πίπονον, εὔχρων κ' καλόν.
Ετόξευε δ' αὖθ' ἡ Παλλὰς ἡ Πυλαιμάχος.

Αλ. Ω δῆμ' ἐναργῶς ἡ θεὸς ὑπεσκυφεῖ,
Καὶ νῦν ὑφρίχει τὰς χύτρας ζωὰς ἰδεῖν.
Δη. Οἶσθ' ὃ σοι λέξει δ' ἂν ἐπιπλήξας τὴν πόλιν,
Εἰ μὴ φανερὸν ἡ δῆμος ἐστὶ καὶ πόλις χύτρα;
Κλ. Τοῦτί τί μαχᾷ ζοι δῶρον ἡ φοβεῖ τρέπει.
Αλ. Ἦλθ' ὁμοίως πάνυ γὰρ ἐρᾷ τὰς ζωμῶν κρέας,
Καὶ χόλικος ἐνύστρου τε κἠντέρου τόμον.
Δη. Καλῶς γ' ἐπίνσε τὸν πάλαι μεμαγμένον.
Αλ. Ἡ Γοργολόφα δ' ἐκέλευε ταπιεῖ φαγεῖν
Ἐλατῆρος ἵνα τὰς ναῦς ἐλαύνω κἀγκαλᾷς.
Αλ. Λαβὲ κἀγὼ παλὶ νυνί. Δη. κἀγὼ τί τούτοις χρήσομαι;
Τοῖς ἐντέροις; Αλ. βάπτηδες αὖτ' ἐπεμφέζοι
Εἰς τὰς τριήρεις ἐντερονείαν ἡ θεός.
Ἐπίσχοπεῖ γὰρ ἐμπύρως τὸ ναυτικὸν
Ἐχεκἀπεῖν κεκραμένον τέως κἀδύο.
Δη. Ὡς ἡδὺς ὦ Ζεύ, κἀπὶ τοῖς φέρων καλᾶς;
Αλ. Ἡ Τειτταλὶς γὰρ αὐτὸ ἐμὲ τεῖ πόνισε.
Κλ. Λαβέ νυνὶ πλακοῦντος πρὸς πόνος παρ' ἐμοῦ τόμον.
Αλ. Παρ' ἐμοῦ δ' ὅλον γε πλακοῦντα τετονί.
Κλ. Αλλ' ὦ λαγὼ ἔξεις ὁπόθεν δῶς, ἀλλ' ἐγώ.
Αλ. Οἴμοι, πόθεν λαγῶ μοι γενήσεθ';
Ὦ δυμὲ νυνὶ βουλόχον ἐξεύρεπ.
Κλ. Ὁρᾷς τάλ' ὦ κακόδαιμον; Αλ. ὀλίγον μοι μέλει.
Ἀλλὰ γὰρ ἐκεῖνοι γ' ὡς ἐμὲ ἔρχονται. Κλ. τίνες;
Αλ. Πρέσβεις ἔχοντες ἀργύρια καλάντια.
Κλ. Πῦ, πῦ; Αλ. τί δ' ἔστι τοῦτ'; ἀχὲ ἔσεσθ' οὐ ξένες;
Ὦ δημίδιον, ὁρᾷς τὰ λαγῶ ἃ ζοι φέρω;
Κλ. Οἴμοι τάλας, ἀδίκως γε τὰ μὲ ἀφίβαστας.

Αλ. Νὴ τὸν Ποσειδῶ, κἀγὼ σὺ γὰρ τοῦτ' ἐκ Πύλου.
Κλ. Εἶτ' ἀντιβολῶ, πῶς ἐπανῆκας ἁρπάσας;
Αλ. Τὸ μὲν γόνυμα τοῦτο τὸ ἕτερον κλέψας ἐμόν.
Κλ. Ἐγὼ δ' ἐκινδύνευσα σ'. Αλ. ἐγὼ δ' ὧπερ πάρος.
Δη. Ἀπὸ δ', ὦ γύ, ἀλλὰ τοῦτο παρεδίντω ἡ χάρις.
Κλ. Οἴμοι κακοδαίμων ὡς ἀναίδην ἀπόλωμαι.
Αλ. Τί δ' ἀλαχίζεις δῆτ' ὁπότερος δεῖ νῷν ἰών,
Ἀγὴρ ἀμείνων περὶ σὲ καὶ τὸν γαστέρα;
Δη. Τῷ δῆτ' ἀγῶνα χρησάμενος τοιόνδε ποιμήσῃ,
Δόξαιμι κρίνειν τοῖς θεαταῖς ὁπότερος;
Αλ. Ἐγὼ φράσω σοι, τὸν ἐμὸν οἰκίσιν ἰόν,
Σύλλαζε σιωπῇ, καὶ βασάνισον ἅττ' ἂν ἐνῇ,
Καὶ τὴν Παφλαγόνος, κἀμέλει κρινεῖς καλῶς.
Δη. Φέρ' ἴδω, τί οὖν ἐς; Αλ. ἀλλὰ γ' οὐχ ὁρᾷς κανᾶ,
Ὦ παμπόνηρον; ἅπαντα γὰρ σοι παρεφόρησεν.
Δη. Αὕτη μὲν ἠκίση τὰ τῆς λήμης φρονεῖ.
Αλ. Βάδιζε γοῦν καὶ δεῦρο πρὸς τὸν Παφλαγόνα.
Ὁρᾷς νυν; Δη. οἴμοι τῆς ἀγαθῶν ὅσην πλέα;
Ὅσον τὸ χρῆμα τῆς πλακοῦντος ἀπίθετο.
Ἐμοὶ δ' ἔδωκεν ἀποτεμών, τυννουτονί.
Αλ. Τοιαῦτα μέν τοι καὶ πρότερον εἰργάζετο.
Σοὶ μὲν προσελίξας μικρὸν ὧν ἐλάμβανεν·
Αὑτὸς δ' ἑαυτῷ παρετίθει τὰ μείζονα.
Δη. Ὦ μιαρὲ κλέπτων δὴ μετ' αὐτὸν ἐξαπάτας,
Ἐγὼ δέ τ' ἐστράγξα κἀλωφησάμην.
Κλ. Ἐγὼ δ' ἔκλεπτον ἐπ' ἀγαθῷ γε τῇ πόλει;
Δη. Καπάδυ ταχέως στέφανον, ἵν' ἐγὼ τεταῦ
Αὐτῷ φέρω. Αλ. κἄγωθ' ταχέως μαστιγία.

Κλ. Οὐδ᾽ἦτ᾽ ἐπί μοι χρησμὸς ὅτι πυθικὸς,
φράζων ὑφ᾽ οὗ λήσει μ᾽ ἡ παλαιὰ μύθου.
Αλ. Τὰ μὲν γὰρ φράζων ὄνομα κἀλίαν σαφῶς.
Κλ. Καὶ μὴν σ᾽ ἐλέγξαι βούλομαι τεκμηρίῳ,
Εἴτι ξυνοίσεις τ᾽ Διὶ τοῖς θεσφάτοις.
Καί σε τοσοῦτο μεῖζον ἐπτερώσομαι:
Παῖς ὢν, ἐφοίτας ἐς τίνος διδασκάλου;
Αλ. Ἐν ταῖσιν εὐρραις κορδύλοις ἡρμοπόμουν.
Κλ. Πῶς εἶπας; ἐγὼ μὲν χρησμὸς ἀπεθρεψῶν.
Εἶεν, ἐν παιδοτρίβου δὴ τίνα πάλιν ἐμάνθανες;
Αλ. Κλέπτειν, ἐπορκεῖν, κἀβλέπειν ἐναντίον.
Κλ. Ὦ Φοῖβ᾽ Ἀπολλον Λύκιε, τί ποτέ μ᾽ ἐργάσει;
Τέχνην δὴ τίνα πρὸ εἶχες ἐξαρτύσων;
Αλ. Ἠλιτοπώλουν. Κλ. κἄτι; Αλ. κἀζυγοκόμουν.
Κλ. Οἴμοι κακοδαίμων, ἐκὲτ᾽ οὐδὲν εἰμὶ ἐγὼ.
Λεπτή τις ἐλπὶς ἐς ἐφ᾽ ἧς ὀχήμεθα:
Καί μοι πρόσιτον εἶπὲ, πότερον ἐν ἀγορᾷ
Ἠλιτοπώλεις ἔτι ὢν, ἢ ἐπὶ ταῖς πύλαις;
Αλ. Ἐπὶ ταῖς πύλαισιν οὗ τὸ τεῖχος ὤνιον.
Κλ. Οἴμοι, πέπραμαι τ᾽ Διὶ τὸ θέσφατον.
Κυλίνδεῖ᾽ εἴσω τὸν δεῦρ᾽ δυσδαίμονα.
Ὦ τέκνον, χαίρων ἄπιθι, κἀσ᾽ ἄκων ἐγὼ
Λείπω: σέ δ᾽ ἄλλος τις λαβὼν κεκτήσεται,
Κλέπτης μᾶλλον ἢ ἀνὴρ μᾶλλον, εὐτυχὴς δ᾽ ἴσως.
Αλ. Ἑλλάνιε Ζεῦ σὸν τὸ νικητήριον.
Χο. Ὦ χαῖρε καλλίνικε, κἀμέμνησ᾽ ὅτι
Ἀνὴρ γεγένησαι δι᾽ ἐμὲ: κἀσ᾽ αἰτῶ ἔγωγ᾽,
Ὅπως γένωμαί σοι φανὸς ἀσυκοφαντὸς δικῶν.

Δη. Εμοὶ δέγ' ὅ,τι σοι τύχοιμ' εἰπ'. Αλ. Αγχάλκιτον:
Εν τῇ ἀγορᾷ γὰρ κριτὰς ὀβοσκόμεν.
Δη. Αγαθὴ μὲν κρίτη τοίνυν γ' ἐμαυτὸν ἐπιχέπω,
Καὶ τ' Παφλαγόνα θρέψω δι' ἡδονὴν τινά.
Αλ. Καὶ μὴν ἐγώ σ' ὦ δῆμε θεραπεύσω καλῶς:
Ως δ' ὁμολογεῖν σε, μηδὲν ἀνθρώπων ἐμέ
Ἰδεῖν ἀμείνω τὴν κεχηναίων φύλλει.

ΩΔΗ ΚΑΙ ΣΤΡΟΦΗ.

Τί καλλίον ἄρχομένοισιν, ἢ καταπαυομένοισιν,
Ἡ δοᾶν ἵππων ἐλατῆας ἀείδειν:
Μηδὲν ἐς Λυσίστρατον.
Μὴ δὲ Θέωρτιν τ' ἀρίστην αὖ,
Λυπεῖν ἐκύσῃ καρδίαν:
Καὶ γὰρ ὕτοσί ὦ φίλ' Απολλον
Πεινῇ, δαλεροῖσι δακρύοις
Σᾶς ἀπόμυγος φαρέτρας
Πυδώνι ἐν, διὰ τὸ κακῶς πίνειν.
Λοιδορῆσαι τοὺ πονηρὸς ἄλλην ἐς ἐπιφθόνον:
Αλλὰ τιμὴ τοῖσι χρηστοῖς, ὅστις εὖ λογίζεται.
Εἰ μὲν οὖν ἄνθρωπος ὢν δεῖ πολλὰ ἀκύσαι κἀκεῖ,
Οὕτως ἦν ἔγνωκθ', ἐκ ἂν ἀνδρὸς ἐμπύλων φίλου.
Νῦν δ' Αἰγύπτην γὰρ ἄλλης ὅστις ἐκ ἐπίσταται,
Οὗτος ἢ τὸ λάκκον οἶδεν, ἢ τ' ὄρθιον τόμον.
Εστιν οὖν ἀδελφὸς αὖ τοῦ τοὺ πρότους ξυγγενὴς
Αριφράδης πονηρός, ἀλλὰ τ' τομὼ κἀβέλε.
Εστ' οὐ μόνον πονηρὸς, ἀλλὰ κἀσχυρόπυγος τις
Τὴν γὰρ αὐτὸ γλῶτταν αἰχμὰς ἡδονὰς λυμαίνε.

Εν χασωρίοισι λείχων τὴν ἀποπύγιον ὁδόν,
Καὶ μολιβώνην τὴν ὀπήλιν, καὶ κυκῶν τὰς ἐλάφους,
Καὶ Πολυμήδεια ποιῶν καὶ ξυνὼν Οἰωνίχῳ:
Ὅστις οὖν τοιοῦτον ἄνδρα μὴ σφόδρα δεδιὼς ἐᾷ,
Οὔτέ ποτ' ἐν παντὶ μὴ ἡμῶν πίεσθ' ὁπερίου.

ΣΤΡΟΦΗ.

Χο. Ἡ πολλάκις ἐγγυχίαισι φροντίσι συγγεγένημαι,
Καὶ διεζήτηχ' ὁπόθεν πότε φαύλως — ἔβδει Κλεώνυμος.
Φασὶ γὰρ αὐτὸν ἐρεπόμενον — τὰ τῶν ἀνέμων,
Οὐκ ἂν ἐξελθεῖν ἀπὸ σιπύης: τὸς δ' ἀνθρώπους ἀνομοίως,
Ἰὼ ὦ ἄνα ἄνες γονάτων
Ἐξελθὲ καὶ σύγγνωθι τῇ βασάνῳ.
Φασὶν ἀλλήλαις ξυνελθεῖν τὰς πείρησις εἰς λόγον,
Καὶ μίαν λέξαι τίν' αὐτῶν ἥπις ἦν γεραιτέρα,
Οὐ δὲ πυνθάνεσθε ταῦτ' ὦ παρθένοι τὰ γῆ πόλει;
Φασὶν αἰτεῖσθαί τιν' ἡμῶν ἑκατὸν ἐς Καρχηδόνα,
Ἀνδρα μοχθηρὸν πολίτην, ὀξίνλων ἐπέρβολον:
Ταῖς δὲ δόξαι δεινὸν εἶναι τοῦτο, κοὐκ ἀναγκαῖον.
Καίτοι τί φῇς, ἥτις ἀνδρῶν ἄλλων οὐκ ἐλαλύθει
Ἀποχόπαι', ἃ δῆτ' ἐμοῦ γ' ἄρξει ποτ', ἀλλ' ἐάν με χρὴ
Τἀπὸ τριηρέων σαπεῖσ' ἐντεῦθα καταγηράσομαι:
Οὐδὲ ναυφάντης γε τὰς ναύσωνος, ἃ δῆτ' ὦ θεοί,
Εἴωθ' ὀκ πύκνας γε κἀγὼ κἀξύλων ἐπηγνύμην.
Εἰ δ' ἀρέσκει ταῦτ' Ἀθηναίοισι, καθῆσθαί μοι δοκῶ,
Εἰς τὸ θησεῖον πλέξασα, ἢ 'πὶ τὴν σημῶν θεῶν.
Οὐ γὰρ ἡμῶν γε στρατηγῶν ἐγχανεῖται τῇ πόλει,
Ἀλλὰ πλεῖτα χωρὶς αὐτὸς ἐς κόρακας εἰσελᾷ.

Τὰς σπάρδεις ἐν αἷς ἐπώλει τοὺς λύχνους καθιλκύσας.
Αλ. Εὐφημεῖν χρὴ, καὶ σῶμα κλείειν, καὶ μαχητεῶν ἀπέχεσθ᾽,
Καὶ τὰ δίκης ἱερὰ συγκλείειν οἷς μὴ βίλτιστ᾽ ἦδε γίγνεται:
Ἐπὶ καιναῖσι δ᾽ εὐτυχίαισι παιωνίζειν τὸ θεάδεσ.
Χο. Ὦ παῖς ἱερᾶς νήσου ἐπίκουρε καὶ φίλη θεὸς Ἀθήναις,
Τίν᾽ ἔχων φήμην ἀγαθὴν ἥκεις; ἐρ᾽ ὅτῳ κτισθῶμεν ἀγυιάς;
Αλ. Τὸν δῆμον ἀπεψήσας ὑμῖν, καλὸν ἐξ αἰσχροῦ ποιήσω.
Χο. Καὶ πῶς ἔστιν τοῦτο, ὦ θαυμασιώτατε ξένων ἐπινοίας;
Αλ. Ἐν τοῖσιν ἱστιφάνοις οἰκεῖ ταῖς ἀρχαίαισιν Ἀθήναις.
Χο. Πῶς ἂν ἴδωμεν ποίαν ἔχει σκευὴν καὶ ποῖος γίγνεται;
Αλ. Οἷός περ Λεωτρίβης πρέσβυς, καὶ Μιλτιάδην ξυνοικεῖ.
Ὀφθεὶς δή, καὶ δ᾽ ἀνοιγνυμένων φόβος ἦλθε τὴν πυλαίων.
Αλλ᾽ ὁλολύξατε φαινομέναις ταῖς ἀρχαίαισιν Ἀθήναις,
Καὶ θαυμασταῖς καὶ πολυύμνοις, ἵν᾽ ὁ κλεινὸς δῆμος ἐγείρῃ.
Χο. Ὦ παὶ λιπαρεῖ καὶ ἰοστέφανοι, καὶ ἀειζήλωτοι Ἀθῆναι,
Δείξατε τὴν τ᾽ Ἑλλάδος ἡμῖν καὶ τῆς θαλαττοκράτορα.
Αλ. Οὗ ἐκεῖνος ὁρᾶν πτερυγοφόρος, ἀρχαίῳ σχήματι λαμπρός,
Οὐ χοιρίνων ὄζων, ἀλλὰ σπονδῶν, σμύρνῃ καὶ λιπαρός.
Χο. Χαῖρ᾽ ὦ βασιλεῦ τῶν Ἑλλήνων, καί σοι ξυγχαίρομεν ἡμεῖς:
Τῆς δὲ πόλεως ἄξια πέπραξ, καὶ τοὺν Μαραθῶνι δρασμόν.
Δη. Ὦ φίλτατ᾽ ἀνδρῶν ἐλθὲ δεῦρ᾽ ἀγαπήκεστε:
Ὅσα με δέδρακας ἀγαθ᾽ ἀφεψήσας; Αλ. ἐγώ;
Ἀλλ᾽ ὦ μέλ᾽, οὐκ οἶδ᾽ οἷος ἦθ᾽ αὐτὸς πάρος,
Οὐδ᾽ οἷον ἔδρας: ἐμὲ γὰρ ὁμοίους ἂν θεὸν
Δη. Τί δ᾽ ἔδρων; κάτειπέ μοι πρὸς ποῖος τις ἦν;
Αλ. Πρῶτον μὲν ὀσὸς εἶπε τὶς ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ,
Ὦ δῆμε, ἐραστής εἰμι σὸς, φιλῶ τέ σε,
Καὶ κήδομαί σου, καὶ πρὸς σὲ μόνος:

Τύπτεις ἐσθ' ὅτι χρῆσιν τὸ τὶς φερεμόλοις,
Ἀγορταλίζεις, κἀκαρυτίας. Δη. ἐγώ;
Αλ. Εἶτ' ἐξαπάσας σ' ἀντὶ τούτων ᾤχετο.
Δη. Τί φῄς; τοιαῦτα μ' ἐδρων, ἐγὼ δ' οὐκ ἠδόμην;
Αλ. Τὰ δ' ὦτα γοῦν Διὸς ἐξεπέπτυτο
Ὥσπερ σκιάδιον, κἀπάλιν ξωπήγετο.
Δη. Οὕτως ἀνόητος ἐγεγενήμην κἀγέρων;
Αλ. Καὶ νὴ Δία γ' ἐς δύο λεγείτιν ῥήτορε,
Ὁ μὲν πιεῖν ἄζηνας λέγων, ὁ δ' ἕτερος ἄν
Καταμιθοφορῆσαι: τοῦτον ὁ μισθὸν λέγων,
Τὸν τῆς τριήρεως παράδρομον ἂν ᾤχετο.
Οὕτος τί κύπτεις; οὐκὶ κἀγὼ χώραν μιᾶς;
Δη. Αἰσχύνομαί τοι ταῖς θεώτερον ἁμαρτίαις.
Αλ. Ἀλλ' οὐ σὺ τούτων αἴτιος, μὴ φρόντισης,
Ἀλλ' οἵ σε ταῦτ' ἐξηπάτων: νυνὶ δ' φράσον,
Ἐάν τις εἴπῃ βωμολόχος ξωπήγεος,
Οὐκ ἔστιν ὑμῖν τοῖς δικασταῖς ἅλφιτα,
Εἰ μὴ καταγνώσεθ' ταύτῃ τὴν δίκην,
Τοῦτον τί δράσεις, εἰπὲ τὸν ξωπήγεον.
Δη. Ἆρας μετέωρον, εἰς τὸ βάραθρον ἐμβαλῶ,
Ἐκ τῆς λάρυγγος ἐκπερισπάσας τὸν ἔρβολον.
Αλ. Τουτὶ μὲν ὀρθῶς κἀφρονίμως ἤδη λέγεις:
Τὰ δ' ἄλλα φέρ' ἴδω, πῶς πολιτεύσει, φράσον.
Δη. Πρῶτον μὲν, ὁπόσοι ναῦς ἐλαύνουσι μακρὰς,
Καταγομένοις τὸν μισθὸν ἀποδώσω 'ντελῆ.
Αλ. Πολλοῖς γ' ὑπολίποις πυγδίοισιν ἐχαρίσω.
Δη. Ἐπειθ' ὁ πολίτης ὃν τεθεὶς ὃν καταλόγῳ,
Οὐδεὶς κατ' ἀνδρὸς μεταγραφήσεται,

Αλλ' ὥστε δῦν τὸ σῶμ' τὸν, ἐγγεγκέ μοι.
Αλ. Τοῦτ' ἔδακε τὸ πύρ παις τὸ Κλεωνύμου.
Δη. Οὐδ' ἀγοράσει γ' ἀγαπητὸς ὑδρίς ἐς φόρον.
Αλ. Ποῦ δῆτα Κλεισθένης ἀγοράσει κἀν Πτελέαις,
Τὰ μιμβράκια τυπτὶ λίγω τὰ 'ν τῷ βόρρᾳ,
Ἀστραβολοῦντα, καθήμενα,
Σαφῶς γ' ὀφθαλμῶ, δεξιῶς τ' ἐκ βοιδάνου:
Καὶ [illegible]κὸς γὰρ κἀ φαυλικὸς,
Καὶ [illegible]μοτυπικὸς, κἀ σαφὴς, κἀ κρυστικὸς,
Καὶ [illegible]ταλητικὸς τ' ἄθεσμα τ' ἀθρυβητικῶς.
Χο. Οὐκοῦν κατασκυτυλικὸς εἶ τῶ λαλητικῶ;
Δη. Μὰ Δί', ἀλλ' ἀνεγνώσω κυνηγετῶν ἐγὼ
Τούτους ἅπαντας παυσαμένους ψηφισμάτων.
Αλ. Ἐχε νῦν ἐπὶ τούτοις τυπτὶ χολαδίαν,
Καὶ παῖδ' ἐφέρχου ὅστις ὀσφρήσει τόδε σοι:
Κἂν πυθάδακῃ σοι, τὴν ὀσφρησίαν πάσῃ.
Δη. Μαχοῦμαι, ἐς τὰ ῥόπαλα δ' ἐκκαίσαμαι.
Αλ. Φήσεις γ' ἐνιαυτὰς τεσσαρακοντούτιδας
Σπονδὰς ποιεῖσθαι σοι: δεῦρ' ἰὼν ἀπονδὶ ταχύ.
Δη. Ὦ Ζεῦ πολυτίμητ' ὡς καλαὶ, ὡς ἡδὺς ὁ θεὸς
Ἐξέσχεν ἀπὸ [illegible]πεντηκοντούτιδος;
Πῶς ἔλαθε ταύτας ἐτέρᾳ; Αλ. ἐγὼ δ' ὁ Παφλαγὼν
Ἀπέκρυπτε ταύτας ἔνδον ἵνα μὴ συλάσῃς;
Νῶν οὖν ἐγὼ σοι δᾳδίδωμ' εἰς τὰς ἀχάς
Λύχνους εἶναι λαβόντα. Δη. ἦ Παφλαγόνα,
Ὃς ταῦτ' ἔδρασεν εἶθ' ὅτι ποιήσεις κακὸν
Αλ. Οὐδὲν μέγ' ἀλλ' ἢ τὴν ἐμὴν ἕξει τέχνην,
Ἐπὶ ταῖς πύλαις ἀλλαντοπωλήσει μόνος,

Τὰ πώϊα μηχὺς τοῖς ὀνείοις πεζέγμασιν,
Μεθύων τὴ ταῖς πόρναισι λοιδρήσηϑ',
Κἀκ τῆς Σαλαμείων αὐτὸ λῦξον πίεϑ'.
Δη. Εὖγ' ἐπενόησας ὑπὲρ ὄζειν ἄξιος
Πόρναισι κὴ Σαλαμῖσι διακεκραγέναι.
Καὶ σ' ἀντὶ τάτων, εἰς τὸ Πρυτανεῖον κελῶ,
Ες τὼ ἄδρα θ' ἵν' ἐκεῖνος ἦν ὁ φαρμακὸς.
Ἐγὼ δ' ταυτηνὶ λαβὼν τὴν βαρυχίδα.
Κἀκεῖνον ἐκπερέσω τὶς ὡς ὑπὸ τὴν τέχνην,
Ἵν' ἴδωσιν αὐτὸν ὗς ἐλωσᾶϑ', οἱ ξένοι.

ΤΕΛΟΣ.